

W

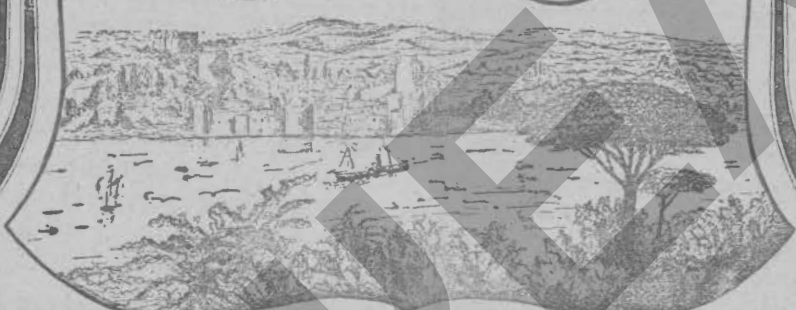
ΕΤΟΣ ΗΕΜΗΤΟΝ

Ἐν Κων)πόλει 30 Σεπτεμβρίου 1903

ΑΡΙΘ. 17

ΒΟΛΠΟΡΙΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ
ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΝ
Τῆ ΕΓΓΕΝΕΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑ, ΚΥΡΙΩΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Ἡ κοράτσα (ὑπὸ Κορνηλίας Α. Πρεβεζιάτου).—Ἐλεγείον εἰς Μαρίαν Ἀρ. Λάκωνος ποίημα, (ὑπὸ Μαρίας Φιλιππίδου).—Τὸ μυθιστόρημα ἐνὸς συζύγου, μυθιστορία πρωτότυπος, (ὑπὸ Βιργινίας Εὐαγγελίδου τέλους).—Τὸ νέον μυθιστόρημα τῆς Βοσπορίδος. —Θέλω, ποίημα (ὑπὸ Στυλ. Σπεράντζα).—Ἱστορία τῆς ψυχιατρικῆς: Ὁ ὑπνωτισμὸς ἐν τῇ ἀρχαιότητι (DR REGNAULT).—Ἡ Ἄπιστος Ἰππρέτης διηγ. ἐκ τοῦ ρωσικοῦ (ὑπὸ Ὁδ. Κεσίσογλου).—Βραχεῖαι παρατηρήσεις εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλλ. γλώσσης (ὑπὸ PLACIDO BIANCO).—Πολλὰ καὶ διάφορα: Διττὴ κριτικὴ, Ὁ ΤΕΟΔΩΡΕ WATTS. Θεραπευτικὴ οὐσία τοῦ σακχάρου. Ἀνακάλυψις. —Ἑλλ. θέατρον. —Πνευματικὴ κίνησις. —Γάμοι. —Εὐτάπελα. —Ἐπιφυλλίς: Β. Α. Στέρν Τὸ ἔγκλημα τοῦ Ἀλεξίου, μεταφρασθὲν ἐκ τοῦ ρωσικοῦ (ὑπὸ Δ. Φεστέρη)

Διευθύνται { ΚΟΡΝΗΛΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ
ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Γ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

23 ἀρ. Γαλατῆ Κουρδούμ χάν ἀρ. 23

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ ΦΡΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΟΔΟΝΤΟΓΙΑΤΡΟΣ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΣ

είκοσαετής επιτυχία

ΚΑΤΑΣΚΕΥΗ και ΕΦΑΡΜΟΓΗ τεχνητών οδόντων μετ' άπαραμιλλου επιτυχίας, κατὰ τὰ νεώτερα, τελειότερα και ασφαλέστερα συστήματα.—ΘΕΡΑΠΕΙΑ ριζική τῶν πασχόντων οδόντων εὐλων δυσσομίας και οδουδήποτε νοσήματος τοῦ στόματος.—ΕΚΡΙΖΩΣΙΣ τῶν σεσηπτότων οδόντων και ριζῶν άνευ τοῦ παραμικροῦ πόνου, διὰ τῆς χρήσεως άνωδύνου ὑγροῦ.—ΔΕΧΕΤΑΙ καθ' ἐκάστην εἰς τὸ ἐν Νεοχωρίῳ τοῦ Βοσπόρου οδοντοατρείῳ του. Τὴν Δευτέραν και Πέμπτην ἀπὸ τὰς 7—11 τουρκιστί), ἐν τῷ φαρμακείῳ τοῦ κ. Ἀνδρέα Μυρίδου ὁδὸς Οὐζοῦν Τσαρτῆ-Μπαση, ἀρ. 307—309.

ΔΕΡΜΟΦΙΛΟΝ

Ἄπαντες γνωρίζομεν ποσον τὰ εἰς νεάζοντα χαρίεντα πρόσωπα παραγόμενα ἐξανθήματα και ρήγματα καταστρέφουσι τὴν φυσικὴν τρυφερότητα τοῦ προσώπου. Οἱ νέοι και πρὸ πάντων αἱ νέοι, περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν διαφύλαξιν τῆς φυσικῆς τρυφερότητος τοῦ σώματος αὐτῶν φροντίζοντες δι' αὐτὴν ὅσον φροντίζουν και διὰ τὴν σωματικὴν εὐεξίαν. Καὶ ἀληθῶς, ἀν και τὸ ἔχειν πρόσωπον ὠραῖον και σώμα τρυφερόν εἶναι δῶρον τῆς φύσεως και τὸ προσπλάθειν ὁμοῦ διὰ διαφύλαξιν και προαγωγὴν τῆς ὠραιότητος εἶναι ἀποτέλεσμα φιλοκαλίας και ὑγιεινῆς ἀνάγκης. Ἡ μιλακή και τρυφερά ἐπιδερμὶς τοῦ προσώπου, ἐκτιθεμένη εἰς τὰ δριμέα ψύχη, τὰς χιόνας και τοὺς ἀνέμους τοῦ χειμῶνος, εἰς τὴν φλογερὰν θερμκρασίαν και κόνιν τοῦ θεροῦ, και εἰς ἑτέρας ἐπιδράσεις φυσικῶν φαινομένων, σκληρύνεται και διαρρηγνυται, προσλαμβάνει ἰόχρουν χρῶμα και θείαν ἐρρυτιδωμένην και δυσάρεστον. Αὐτὴ ἡ κατάστασις ἐκτὸς τῆς δυσάρεστου ἐπιδράσεως τῆς ἐπὶ τῆς φυσικῆς χάριτος τοῦ προσώπου, παράγει φλογώσεις, αἰτινες ἐνοχλοῦσι τὸν ἄνθρωπον εἰς ὑπέρτατον βαθμόν. Ἄν και ὑπάρχουσι πολλαὶ ἀλοιφαί, ἔλαια και ὀρυζιόκονες διὰ τὴν καταπολέμησιν τῶν τοιούτων φλογώσεων, καθὼς παραδέχονται οἱ δοκιμάσαντες αὐτά, μερικῶν μὲν ἡ ἐπίδρασις εἶναι προσωρινή, ἄλλα δε ἀπέδειχθησαν ἀνθυγιεινά. Συνελόντι εἰπεῖν μέχρι τῆς σήμερον δὲν ὑπῆρχε παρασκευάσμα φαρμακευτικὸν ἐλεύθερον πάτης καὺστικῆς ἐπιδράσεως, ἐξαλείφον και προλαμβάνον πᾶσαν δερμάτολογικὴν πάθησιν τοῦ προσώπου. Ἰδοῦ λοιπὸν τὸ «Δερμόφιλον», ἔργον περιφανῆς τῆς ἐπιστήμης και τῆς φαρμακευτικῆς τέχνης και καρπὸς βαθείας και διαρκοῦς παρατηρήσεως και ἐξετάσεως, εἶναι φάρμακον παρέχον τρυφερότητα και κατέχον ἀπάσας τὰς προρρηθείσας θεραπευτικὰς ιδιότητες. Τὸ ἀπαράμιλλον τοῦτο φάρμακον ἐξαλείφει ὀλοτελῶς και ριζικῶς τὰ ρήγματα και τὰς ρυτίδας τὰς παραγόμενας ἐπὶ τῶν θηλῶν τῶν μαστῶν, τὰς ρυτίδας τὰ ἐξανθήματα και τὰς φλογώσεις τοῦ προσώπου και τὰς κηλίδας τὰς παρατηρουμένας ἐπὶ τῶν διαφόρων ἐξωτερικῶν ὀργάνων τοῦ προσώπου, παρέχει τρυφερότητα εἰς τὴν ἐπιδερμίδα και χρῶμα ὠραῖον, διαφανῆ, ἔχον τὴν φυσικὴν λευκότητα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός. Τὸ «Δερμόφιλον» κατέχει και εὐωδίαν λίαν εὐχάριστον και ὡς προλαμβάνον πᾶσαν πάθησιν τῆς ἐπιδερμίδος, εἶναι κατάλληλον και διὰ διαρκὴ χρήση. Τρόπος χρήσεως: Διὰ τὰ ἐξανθήματα και τὰ τοιούτου εἶδους οἰδήματα τῆς ἐπιδερμίδος ἀλείφεται διὰ σπόγγου ἢ διὰ τῆς παλάμης τῆς χειρός. Μετὰ τὸ ξυράρισμα τοῦ προσώπου, ἀντὶ τῆς χρήσεως τῶν ὑδάτων τῆς «Κολωνίας», αἴτινα οὐδὲν ἄλλο εἰσὶ παρὰ καθαρὸν οἶνον-πνευμα, ὑπὸ διαφόρους ἐπόψεις εἶναι προτιμότερα ἢ χρῆσις τοῦ «Δερμόφιλου», ὅπερ, ἐκτὸς τῆς ἀντηπητικῆς αὐτοῦ ιδιότητος οὐδέμιαν καυστικὴν ιδιότητα ἔχει. Διὰ τὴν ἐξάλειψιν τῶν κηλίδων και τοῦ μελαψοῦ χρώματος τοῦ παραγομένου ἐξ ἡλιακῆς ἐπιδράσεως, ἀρκεῖ τὸ «Δερμόφιλον» διὰ τουλπανίου ἐλαφρῶς τριβόμενον ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ὅταν διαρκῶς κάμνη τις χρῆσιν τοῦ «Δερμόφιλου» ἀρκεῖ νὰ ὑγραίνεται τὸ πρόσωπον δι' αὐτοῦ. Διὰ ἀναμίξεως δύο κοχλιαρίων τοῦ καρῆ-ἐκ τοῦ «Δερμόφιλου» ἐντὸς ἡμίσεως ποτηρίου ὑδάτος παράγεται ἀντισηπτικὸν φάρμακον, ὅπερ καθαρίζει και λευκαίνει τοὺς οδόντας. Τὸ ρηθὲν μίγμα τοῦ «Δερμόφιλου» λαμβανόμενον ὡς γαργάρα καθ' ἐκάστην πρωίαν εἶναι προτιμότερον ὄλων τῶν οδοντοκόνων και οδοντοαλοιφῶν.

Μοναδικὴ ἀποθήκη και πώλησις: Φαρμακεῖον «ΧΑΜΔΗ» ἐν Πόλει, ὁδὸς Βεζντιζιλέρ, και ἐν Γαλατῇ κατάστημα μυροποιοῦ Ἰωσήφ «ΥΣΣΑΡ», ὁδὸς Τούνελ ἀριθ. 32

ΕΤΟΣ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ἐν Κων)πόλει 30 Σεπτεμβρίου 1903

ΑΡΙΘ. 17

ΟΡΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΣ

Ἐν τῇ πρωτεύουσῃ γρ. 50
Ἐν ταῖς ἐπαρχίαις 60
Ἐν τῇ ξένη φραγ. χρ. 15
Ἐξάμηνιοι κατ' ἀναλογίαν.

Η ΒΟΣΠΟΡΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Αἱ συνδρομαὶ προπληροῦνται ἐπὶ ἀποδείξει φερούσῃ τὴν σφραγίδα τοῦ φύλλου και τὴν ὑπογραφήν τοῦ ἑτέρου τῶν Διευθυντῶν.

Πληρωμαὶ και αἰτήσεις ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν Διεύθυνσιν.

Ὁ κρατῶν τὸ πρῶτον φύλλον λογίζεται συνδρομητής.

Διευθύνται: ΚΟΡΝΗΛΙΑ Δ. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ και ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ Τ. ΤΑΒΑΝΙΩΤΗΣ

«Ὅν πάσσομαι τὰς ἑλίτις ταῖς Μουσικαῖς συγκαταμιγνύς, ἡδίσταν σέβηναι.» Εὐρ. Ἡρ Μαιν στ 673—5

Παρακλοῦνται θερμῶς οἱ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις και τῷ ἐξωτερικῷ ἀξιοτίμοι: συνδρομηταὶ τῆς «Βοσπορίδος» οἱ καθυστεροῦντες μέχρι τοῦδε τὰς συνδρομῶν των, ὅπως σπεύσωσι ν' ἀποστείλωσιν αὐτὰς λαμβάνοντες ὑπ' ὄψιν τὰς δαπάνας, ἄς συνεπάγεται ἡ διεκπεραιώσις τοιαύτης ἐπιχειρήσεως.

Η ΚΥΡΑΤΣΑ

(Συνέχεια ἐκ ἀρ. 16)

Οὕτως αἱ φίλαι τῆς κυράτσας παρέχουσι ὀψιν ἀρκούντως. . . διασκεδαστικὴν εἰς τὸν θέλοντα και κατορθοῦντα μετὰ θυμηδίας Δημοκριτοῦ νὰ προσβλέπη τὰ τοιαῦτα θεήματα. Διότι, διακαιολογοῦσαι τὸ ἀγγλικὸν ρητὸν hot love is soon cold, ὅσφ θερμαὶ και πλήρεις ἀκατανομάστου εἰλικρινεῖς λαμβάνουσι τὴν γένεσιν, δυνάμεναι νὰ συναφῶσιν ἐντὸς ὀλίγων μόνον ὥρων ἢ και λεπτῶν μόνον ἐν τυχαίᾳ συναντήτει, τόσφ ταχέως διαλύονται ὡς φροῦδα νέραλα ἢ σωρεῖαι κούρων πτίλων ὑπὸ τὴν ἐλαχίστην πνοὴν βοροῦ, ὑπὸ τὴν ἀφορμὴν οἰασθήποτε εὐτελοῦς μικρολόγου αἰτίας ἐνίοτε.

Ὅη περ φύλλων γενεῇ τοιαῦται και αἱ φίλαι τῆς κλασικῆς κυράτσας. Τώρα θάλλουσι και αὔριον ἀπομαρτίνονται. Τώρα ζῶσιν ἀνθηραὶ και αὔριον φθίνουσι μινυθάδιοι ὡς νὰ τὰς ἐπέπνευσεν ὁ χειμῶν τοῦ παγετοῦ τῆς καρδίας, ἐν τῇ ὀποίᾳ χθῆ: ἐτι ἐβλάστανον ριζοβολοῦσαι. Οὕτω λ. χ. προχθῆς ἡ κυράτσα δυνατὸν νὰ συνήντησε τὴν νέαν φίλην τῆς ἐν τῷ τροχιοδρόμῳ ἢ ἐν τῇ δευτέρᾳ θέσει τοῦ ἀτμοπλοίου παρὰ τὴν πρῶτην, ὅπου εἰς

ἐκαστον, κλοῦν συναγελάζονται παντοῖα γύναια ἀχθοφοροῦντα ὑπὸ μάλης βρῦτάτα δέματα ὀγκῶδη ὡς βρέφη, ἄλλα δε βρέφη δύσμοιρα, ὅτε μὲν ἀσφυκτικῶς περιτετυλιγμένα και βλακωδῶς σιγηλὰ ἐν εἶδει ἀψύχων δεμάτων, ὅτε δε και ἀπελπιστικῶς αὐθιγῆτα ἐκωφλίνοντα τοὺς συνεπιβάτας διὰ τραγικωτάτων κραυγῶν ἐν αἰλουρικῇ ἀμυγῇ συναναμιγνυμένων με τὰς γεγονούσας συνήθως συνδιαλέξεις τῶν μητέρων, αἰτινες, ἀφρημέναι ὄλωσ εἰς τὸν λίαν ἐνδιαφέροντα ροῦν τῶν εὐγλώττων ἀφρηγῆτων, περὶ πᾶν ἄλλο τυρβάζουσι ἢ περὶ τὰ ἀχθοφορούμενα βρέφη.

Ἡ κυράτσα λοιπὸν συνῆψε συνδιάλεξιν τοιαύτην ἐνδιαφέρουσαν, ζωηρὰν και πυρίνην περὶ ἀέρων και ὑδάτων, και εἰς τὸ τέλος, ὅταν ὁ μικρῖος σταθμὸς τῆς ἀπιθίσεως τὴν διέκοψε σκληρῶς, με κοχλάζουσαν ψυχὴν εἶχε συνομολογήσει φίλιαν διακαῆ. . . μέχρι καταψύξεως και ἀρρηκτοῦ. . . μέχρι τῆς μοιραίας διαρρηξέως τῆς.

Ἐπὶ τινας ἡμέρας ἡ ἀρτίκτητος φίλη συγκεντροῖ ὄλας τὰς εὐνείας τῆς ἡρώιδος μας (εἰς τὸ κοινωνικὸν και ἠθικὸν ποιεῖν τῆς ὑποίτης ἄλλως τε και αὐτὴ ἀναμφιβόλως ἀνήκει), ἀξιοῦται τῶν ζωηροτάτων αὐτῆς ἐπαίνων, και αὐτῶν δε ἔτι τῶν ἐμπιστευτικωτάτων ἐκμηστρηρέσεων αὐτῆς, μὴ ἀποδειλώσης νὰ τῇ ἐμπιστευθῇ και τὰ μυχαίτακα παράπονα κατ' αὐτῶν τῶν οἰκειωτάτων τῆς προσώπων, κατ' αὐτοῦ τοῦ συζύγου και τῶν τέκνων τῆς. Καὶ. . . μετὰ τινας ἡμέρας ἡ κυράτσα εὐρίσκειται εἰς τοὺς ἀντίποδες τῶν τῶς αἰσθημάτων τῆς! . . . Δι' ἐλαχίστην παρανόησιν, διὰ μικροῦ λόγου ἀξίαν παράβασιν ὑπὸ τῆς νέας φίλης τῆς, τῶν νεομισθμένων δῆθει, θεελλώδει: σκηναὶ λαμβάνουσι χώραν μεταξὺ αὐτῶν, ἐπί-

θεσις δηλαδὴ εἰς ὅλην τὴν κλίμακα τῆς διαπα-
σῶν ἀπὸ τῶν παραθύρων, ἐξ ὧν διασταυροῦνται
αἱ καπηλικώτεροι ὕβρεις καὶ τὰ κοσμητικώτατα
ἐπιθετα, καὶ τέλος, τῶν παραθύρων ἀπαξ κλει-
σθέντων, αἱ δύο φίλοι κακίῳ τειλέω, τοῦτέ-
στιν οὐδόλω; πλέον προσκαγορεύουσιν ἀλλήλας,
ἀλλὰ σωρεύουσιν μόνον μικρόθεν ἢ μία κατὰ τῆς
ἄλλης τὰς χειρίστας κατηγορίας, μετὰ θυμιστικῆς
ψυχραμίας ἀνακρούσαι τὺς προτέρους μυρίους ἐ-
παίγους των! . . . Souvent femme varie. . .

Ἄλλως τε τὸ φιλόσογον δὲν εἶναι ἐπίσης ἐκ
τῶν σπανιζουσῶν παρὰ τῆ γυναικί τοῦ λαοῦ ἰδιοτή-
των, ἐκδηλούμενον ἀφειδῶς οὐχὶ μόνον κατὰ πᾶσαν
ρῆξιν φιλίας, ἀλλὰ καὶ περὶ ἀγνώστων καὶ ἀνω-
τέρων αὐτῆς ἀκόμη προσώπων, περὶ ὧν μετὰ
πολλῶ μείζονος ἡδονῆς φαίνεται τείνουσα νὰ κα-
τακλιθῆ ἢ νὰ εὐφημηθῆ.

Ἡ κατακλιθῆ εἶναι μία τῶν ἡδυτάτων τέρ-
ψεων τῆς κυράτσας. Τὴν κοινήν γνώμην, τὴν φο-
βερὰν κοινήν γνώμην, τὴν ὑψουμένην ἐνόησε ὡς
γιγάντιον ἀπειλητικὸν φάσμα, φάσμα ἐκ γρηνί-
τιου, ὅπερ οὐδὲν ἰσχύει νὰ καταρρίψῃ πρὸ τῶν δυ-
στυχῶν ἐκείνων, οἵτινες καὶ ἀδίκως πολλάκις ὑ-
ποπίπτουσιν εἰς αὐτήν, ἐκείνη εἶναι ἡ πρώτη, ἡ
τις διὰ τῶν στιβαρῶν χειρῶν τῆς τὸ διπλάττει
εἰς ἄτεχνον, ἀλλ' ἀκατάλυτον πρόπλασμα.

Ὡ, πόσα εἶναι τὰ δόσμοια θύμματα τῆς ἀγε-
λαίας κατακλιθῆς τὰ στιγματισθέντα σοβαρῶς
καθ' ὅλον τὸν βίον των καὶ ἄνευ πολλάκις ὑπο-
στάσεως διότι ἔσχον τὸ ἀτύχημα νὰ ὑποπέσωσιν
εἰς τὴν φλήναφον γλώσσαν τῆς γείτονος κυράτσας,
ἡτις, διασκορπίσασα πρώτη ἀνυποστάτους φήμας
χειμαρρωδῶς, τὰς ἀπῆκεν ἔπειτα νὰ ρεύσωσιν ὡς
ἀκατάσχετον ρεῦμα ὀγκωθεῖσαι ὑπὸ τῆς προσθή-
κης τῶν γενικῶν σχολίων! . . .

Καὶ δὲν περιορίζει τὸ γύναιον τοῦ λαοῦ τὰς κα-
τακλιθῆς του εἰς μόνον τὸν φαῦλον καὶ ποταπὸν
κοινωνικὸν του κύκλον. Ἄλλὰ πολλάκις ἐνάσμε-
νίζει θίγουσα ἰδίᾳ πρόσωπα ἀνώτερα καὶ μεμορφο-
μένα, κυρίως ὁμοφύλους αὐτῆς εἰς πολλῶ κρείττονα
τάξιν κοινωνικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνεκούςας, ὧν
φθονεῖ μυχίως καὶ ἀσυναισθήτως τὴν μείζονα τύ-
χην καὶ τὴν ἀναμφισβήτητον ὑπεροχὴν. Καὶ ἰ-
δοὺ πῶς συμβαίνει νὰ διαδίδωνται ζεῖποτε αἱ ἀ-
νηλεεῖς καὶ χθραμαλαὶ τῶν κυρατσῶν συκοφαν-

ταὶ καὶ εἰς εὐρύτερα κοινωνικὰ δάπεδα. Εἶναι
μικροσκοπικὰ ἀπέναντι τοῦ ἀνθρώπου ἔντομα αἱ
λόγους καὶ τὰ λυσιπάρσιτα, ἀλλ' ἐντούτοις ὄ-
ταν ἐπέρχονται εἰς λάβρα σμήνη τῆς ἐν φρεσὶ
νυκτὶ ἀναγκαστικῆς αὐπνίας, δὲν ἐφοβήθη τὰ οἰ-
κτρὰ δῆγματα τῆς ἀκρατήτου πλημμύρας των;

Ἄλλοίμονον εἰς τὴν σεμνὴν καὶ μεμορφομένην
γείτονα, ἡτις περιφρονοῦσα τὸ ματαιόσπουδον καὶ
τὴν πνευματικὴν κενότητα, ἐτήρησεν ἀπέναντί
τῆς στάσιν ἐφεκτικὴν καὶ ἀντέταξεν ὄχι πολλὴν
προθυμίαν εἰς τὴν ἀκατάσχετον πρὸς σχέσεις κλι-
σιν τῆς. Ἡ κυράτσα ἐπιτίθεται κατ' αὐτῆς
μετ' ἀπηνούς πονηρίας. Ἡ σοβαρότης τοῦ ἤθους
τῆς ὀνειδίζεται ὡς ψυχρὰ ὑπερηφάνεια, τὸ εὐ-
γενές καὶ καθαρεῖον, ἐπομένως δὲ ἀκατάληπτον
εἰς τὴν κυράτσαν, ὕψος τῆς εἰς ὡς ἀλαζονικὴ καὶ
ὑπέροφρος σχολαστικότης, ἡ περὶ τὴν ἐνδυμασίαν
καλαίσθητος καὶ ἔμπρῳ ἀπλότης τῆς ἐπισύρει
τὴν καταφρόνησιν τῆς ὡς ἀσυγχώρητος εὐτέλεια
καὶ χθραμαλότης καὶ ἀβελτηρία.

(Ἐπεται τὸ τέλος.)

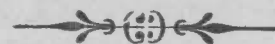
ΚΟΡΝΗΑΙΑ Α. ΠΡΕΒΕΖΙΩΤΟΥ

**ΕΠΙ Τῶι ΘΑΝΑΤῶι
τῆς ἀγαπητῆς μου ἐξαδέλφης
ΜΑΡΙΑΣ ΑΡΙΣΤ. ΛΑΚΩΝΟΣ**

Ἡ πρώτη φθινοπωρινὴ πνοὴ
ἔνα τραγοῦδι θλιβερό μου ψάλλει:
«πῆραν τὰ φύλλα τῆ χλωμῆ βαφῆ
τῆς γῆς νὰ ἴντυσουν τὴ γυμνὴν ἀγκάλαν
ποῦ θὲ νὰ γύρη κόρη λιγερὴ,
τὸ χρυσοστολισμένο τῆς κεφάλι·
Μαδῆστε, ῥόδα κι' ἄσπρο γιασεμί,
φτιάστε τῆς μυρωμένο προσκεφάλι,
καὶ δώσετε ἀκριθὴ παραγγελιά,
ἴστα σύννεφα, σι' ἀστερία, στὰ πουλιά,
τῆ δόλια τῆς ἂν δοῦνε τὴ μανούλα,
νὰ κρύψουν τὴν ἀλήθεια τὴν πικρὴ,
πῶς τὴ μοναχοκόρη τῆς νεκρῆ
στολίσανε τοῦ Χάρου, ὠμίε, νυφούλα.»

Μαρίκα Κ. Φιλιππίδου.

Ἀθήναι

ΒΙΡΓΙΝΙΑΣ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΤΟ ΜΓΕΙΣΤΟΡΗΜΑ ΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΙΟΥ

Ἄδυναμία! τὸ δρομὸ σου
εἶται γυνή! —

II

(Συνέχεια ἴδε ἀρ. 14)

Μὴ δὲν ἦτο ἐκείνη ἡ Ἑλλή μου ἦν τόσῳ . . .
ἠγάπων ἀκόμη; διατί ν' ἀπατήσω ἐμυτὸν; Ἄ,
εἶναι ψεύδος ὅτι ὁ ἐδραιότερος ἔρωσ δύναται ν' ἀ-
φανισθῆ διὰ μίαν, νὰ κριζωθῆ τῆς καρδίας, ὅ-
που τόσον χρόνον ἐρριζοδόλησε . . . Καὶ θὰ εἶχον
τὴν ἀναληθοῦσιν νὰ τὴν καταρασθῶ εἰς τὴν κλίην
του θανάτου τῆς, νὰ τὴν ἀφήσω ν' ἀποθάνῃ τὸν
θάνατον τῆς ἀπελευθέρως καὶ τῶν τύψεων δι' ἐγ-
κλημα, ὅπερ ἐξέπλυνε διὰ τῆς θυσίας τῆς νεαρᾶς
τῆς ζωῆς, ὅπερ ἐξηγησῆ εἰς τὰ δάκρυα τῆς δυ-
στυχῆς μάρτυρος; Ἡμὴν περιδεῆς παρεφρόνουν.
Ἡ καρδίαν μου ἀνατριχιάζουσα ἐξηγηροῦτο ἐν ἐμοὶ
ὡς ἔπος ἀφηνιάσας καὶ μὲ ἐπτεροκόπει μέχρι
θανάτου . . . διότι ἠγάπα ἀκόμη καὶ . . . συνε-
χῶρει. Καὶ τότε χεῖμαρροι δακρύων ἐξέφυγον τῶν ὀ-
φθαλμῶν μου καὶ μὲ τεταμένως χεῖρας ὄρησεν
πρὸς τὴν θνήσκουσαν σύζυγόν μου, μέγας ἐν τῇ
ὑψηλῇ ἐννοίᾳ τοῦ Ἑλέους . . .

Τί νὰ κάμω; . . . Τὴν ἐσυγχώρησα . . .

— Ἑλλή, ἐν ὀνόματι τοῦ Χριστοῦ, σὲ συγχω-
ρῶ! . . . Ἄ, ἦτο ἀξία τῆς συγγνώμης μου, ὅτι
καὶ ἂν σκεφθῆτε σεις οἱ ὅποιοι δὲν τὴν ἐγνωρίσα-
τε . . . Ἡτο ἀξία ἐμοῦ πάντοτε, διότι εἶχεν ἐξα-
γινθῆ ἐντελῶς ἡ ἀγνή μου Ἑλλή.

Ἡ τάλαινα γαλθανισθεῖσα ἀφῆκε στεναγμὸν ὑ-
ψίστης ἀνακουφίσεως· μειδίαμα χαρᾶς οὐρανίας
ἐζωγραφῆθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς. Ἐλησμόνησε τοὺς
πόνους τῆς καὶ ἔστρεψεν ἀνεκλάλητον βλέμμα πρὸς
ἐμέ. Ἡ ἀγάπη μου κατώρθωσε καὶ εἰς τὰς φρικώ-
δεις ταύτας στιγμὰς τῆς νὰ τῇ δώσῃ τὴν εὐτυ-
χίαν. . . Ἡ χεῖρ τῆς, ἡτις ἐκράτει τὴν χεῖρά μου
συνεστάλη σπασμωδικῶς καὶ ἠθέλησε νὰ τὴν φέρῃ
εἰς τὰ χεῖλη τῆς . . . Δὲν ἠδυνήθη. Εἰς σπασμὸς,
ὁ τελευταῖος, ἀντιτάξεν τὸ σῶμα τῆς, καὶ, εὐτυ-
χῆς, συγχωρημένη, ἐκλίνε τὴν κεφαλὴν καὶ ἐξέπνευ-
σεν, ὡς τὸ ἀποκοιμιζόμενον παιδίον, ὡς τὸ κουρα-

σμένον πτανίν. Ἡ ὠραία ψυχὴ τῆς ἐσκήρτισεν ὑ-
ψηλὰ, εἰς τοὺς πόδας τοῦ Πλάστου φέρουσα τὸ
μαρτύριόν τῆς καὶ τὴν . . . συγγνώμην μου.

Ἡθέλησα νὰ κραυγᾶσω, πλὴν εἰς μάτην ἐκυ-
λίσθην ἐπὶ τοῦ σώματός τῆς, ὡς νὰ ἔληξε καὶ ἡ
ἐμὴ ζωὴ, κεραυνοβοληθεῖς ὑπὸ τοῦ πόνου. Εἶχεν
λιποθυμήσει.

Μὲ εὗρον ἀναίτητον ἐπὶ τοῦ σώματός τῆς. Τί
εἶχε διατρέξει; τὸ ἠγνόουν. Ὅτε συνῆλθον φρι-
κώδης πυρετὸς ἐξήραινεν τὸν ἐγκέφαλόν μου, πλὴν
δὲν ἠθέλησα νὰ τὴν ἐγκαταλείψω. Ἡ γρῶπνισα
τὴν νύκτα πρὸ αὐτῆ γονυπετῆς κλαίων καὶ προ-
σευχόμενος, ἐνῶ αὐτὴ ἐκοιμάτο μειδιῶσα μέσα
εἰς τὰ λευκὰ σάβανά τῆς. Ὁ ἰατρός, ὅστις ἠθέλησε
νὰ μὲ ἀπομακρύνῃ ἐκεῖθεν ἐδέχθη παρ' ἐμοῦ ἀ-
συνκίσθητον ράπισμα . . .

Τὴν εἶχον ἐνδύσει ὡς νύμφην καὶ ἦτο ὠραία
ἀκόμη, μειδιῶσα, μὲ ἐεφρασιν ὑψίστης ἀγαλλιά-
σεως ἐπὶ τοῦ προσώπου. Ἄχ, τὸ με διάμα ἐκεῖνο,
τοῦ ὁποίου μόνος ἐγὼ ἐγνωρίζω ὅλον τὸ τραγικὸν
δράμα, ἀπεκρυσταλλώθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς. Ἡτο
ἡ θεῖα ἄρεσις τῆς ἀμαρτίας, ἦτο ἡ τελευταία χα-
ρὰ τῆς, ἡ συγγνώμη μου . . . καὶ τὸ φέρω ὡς
παραμυθίαν εἰς τὴν καρδίαν. Τοῦτο μὲ συντηρεῖ,
τοῦτο μὲ τρέφει . . .

Τοιαύτην τὴν βλέπω πάντοτε, τοιαύτην τὴν
τηρῶ ἐν τῇ καρδίᾳ μου καὶ τοιαύτην τὴν κλαίω . . .

Γονυπετῆς δι' ὅλης τῆς νυκτὸς πλησίον τῆς,
ἐνῶ ὑπὸ τὸ βλέμμα μου ἐκοιμάτο τὸν αἰώνιον, τὴν
ἔβλεπον καὶ ἔπασχον πρὸς κρούσιν. Ἐνόμιζον δι-
ευρισκόμην εἰς τὴν πρώτην νύκτα τοῦ γάμου μας.
Ὡχρὰ ἐκ τῆς συγκινήσεως καὶ μειδιῶσα εἶχε καὶ
τότε ἀποκοιμηθῆ ἐπὶ τῆς καρδίας μου . . . καὶ
τόρα θὰ εἰσῆρχετο μόνη εἰς τὴν παστάδα τοῦ
τάφου . . . ἦτο ἐκείνη! . . . ἦτο ἡ Ἑλλή μου. . . ἡ μι-
κρὰ μου Βαυίς . . . Τί ἔγεινε λοιπὸν τὸ εἰδύλ-
λιον; . . .

Τὴν συνώδευσα πιστῶς μέχρι τοῦ τάφου καὶ
ὅτε ὁ νεκροθάπτης ἠθέλησε νὰ καλύψῃ διὰ παν-
τὸς τὸ φέρετρον καὶ νὰ τὸ καταβιβάσῃ εἰς τὸ ἀπο-
τρόπαιον χάσμα, ὅπου θ' ἀπισυνετίθετο ὅτι ἠγά-
πητα ἐπὶ τῆς γῆς, ἐπίσχον τὴν χεῖρα του λέγων:

— Ἄφες με νὰ τὴν ἴδω διὰ τελευταίαν φοράν.

Πεσών επί του φερέτρου εκόλλησα τὰ χεῖλη εἰς τὰ χεῖλη τῆς τρυλιζῶν!

— Χαίρε, Βαυκίς μου, χαίρε ἀγάπη μου, γλυκυτάτη μου σύζυγε. Διατί μί ἀφῆκες μόνον ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπως σέ κλαίω; Δέν θ' ἀγαπήσω πλέον ἢ τὸν τάφον σου... Ἐν τῷ ἐπανιδεῖν εἰς τοὺς οὐρανούς!... Μὲ μετέφερον ἀνάσθητον. Δειλὸς ἐγκεφαλικὸς πυρετὸς μὲ κατέλαβεν· εἶχον παράκρουσιν, εἶχον φρενίτιδα καὶ ἐζήτουν τὴν Ἑλλην... πλὴν ἐξῆσα δυστυχῶς ὅπως σύρω, τίς οἶδεν ἐπὶ πόσον ἀκόμη χρόνον, ἐπὶ γῆς τὸ μικρύτεριον τῆς ζωῆς μου, ἐξῆσα ὅπως τὴν κλαίω... ἀναμμένων τὴν ὥραν τῆς ἀπαλλαγῆς ὅπως ἐνωθῶμεν ἐκεῖ ἐπάνω...

— Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία μου, εἶπέ μοι ἐτι ὁ κ. Γ... ἀρῶ οἱ λυγμοὶ τοῦ ἐκόπησαν. Θλιβερὸν εἰδύλλιον, κύριε. Ἦδη δύνσθε νὰ κρίνητε ἂν εἶχον δίκαιον νὰ κλαύτω ἐκ ὑλίψεως, ἀκούων τὰς βωμολοχίας ἀκαίτων νεανιῶν, οἵτινες, μεταξύ ἀφθόνων σπονδῶν καὶ κραιπάλης, μεταξύ τοῦ πότου καὶ τοῦ καπνοῦ, ἀναλήθως ὁμιλοῦν περὶ τῆς πτώσεως τοῦ δυστήνου πλάσματος, ὅπερ προώρυσται νὰ ἦναι μήτηρ, μνηστήρ, σύζυγος, ἀδελφὴ καὶ θυγάτηρ μας...

Δέν εἶχον λόγους εἰς τὰ χεῖλη Ἡ καρδία μου ἐξεχειλιζέτο· ἠγέρθη καὶ ἐθλίψα σιωπηλῶς τὴν χεῖρα τοῦ φίλου μου, συγκεκρινημένους, ἐνῶ οὗτος ἐψέλιζεν.

— Εὐχαριστῶ!...

BIRGINIA H. EYAGGELIDOU
ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΝΕΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΜΑ ΤΗΣ ΒΟΣΠΟΡΙΔΟΣ

Λήγοντος ἐν τῷ παρόντι τεύχει τοῦ ὡραίου μυθιστορηματος τῆς φίλης συνεργάτιδος δεσποινίδος Βιργινίας Εὐαγγελίδου, ὅπερ διὰ τοῦ πλοῦτου τῆς ψυχολογικῆς αὐτοῦ πλοκῆς καὶ ἐξελίξεως τοσοῦτον ἐτερφε καὶ συνεκίνησε τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, ἀρχόμεθα προσεχῶς δημοσιεύοντες νέον λαμπρὸν καὶ θελκτικώτατον μυθιστόρημα,

τὸν ΤΣΕΛΚΑΣ

τοῦ ἐξόχου ρώσου συγγραφέως

ΓΚΟΡΚΗ

Ὅστις πληροῦσήμερον τὴν ὑψηλίον διὰ τῆς φιλολογικῆς αὐτοῦ φήμης, ὧν ὁ συγγραφεὺς τῆς ἡμέρας καθ' ὅλον τὸν πεπολιτισμένον κόσμον ἀποφεύγοντες τὰς μακρὰς συστάσεις περὶ τοῦ ἐξόχου τούτου προέδου τῆς τοσοῦτον γενικῶς θαυμαζομένης συγχρόνου

ρωσικῆς φιλολογίας, ἕνα τῶν ἀδαμάντων τῆς ὁποίας ἀποτελεῖ ὁ ἐν λόγῳ συγγραφεὺς, προσθέτομεν μόνον ὡς λίαν ἐνδιαφέρουσαν σύστασιν περὶ τοῦ ἔργου, ὅπερ προσφέρομεν εἰς τὴν φιλομουσίαν τῶν ἀναγνωστῶν μας, ὅτι τοῦτο μετεφράσθη ἐκ τοῦ ρωσικοῦ ὑπὸ τοῦ ἐκ τῶν καλλίστων ἡμῶν συνεργατῶν ρωσομαθοῦς λογίου κ. Κλεάνθου Βασαρδάκι, γλαφυροῦ διηγηματογράφου καὶ ποιητοῦ, οὗ ὥρατα ποιήματα πολλὰ ἀχρις ὥρας ἐδημοσίευσεν ἡ «Βοσπορίς», συγκεκρισάντα τὸ γενικὸν ἐνδιαφέρον, πρὸς δὲ καὶ ἐξόχως ἐπιτυχάνοντος ἐν τῇ δυσχερεῖ καὶ λεπτῇ τέχνῃ τῆς μεταφράσεως. Ὅθεν δὲν ἀναμφιδάλομεν ὅτι τὸ νέον ἡμῶν μυθιστόρημα. Ὁ Τσελκὰς τοῦ Γκόρκη ἀπλήστως καὶ μετὰ πολλῆς τῆς εὐγενοῦς πνευματικῆς τρυφῆς θέλει ἀναγνωσθῆ ὑπὸ τῶν συνδρομητῶν ἡμῶν

ΘΕΛΩ

Θέλω ἔς τὰ στήθη σου νὰ καίη μιὰ φωτιά καὶ ἡ ψυχὴ σου φτερωτὴ νὰ λαχταρίζη, θέλω ἔς τὴν κάθε σου δόλοχαρῆ ἄματι ὄλαις τὸ γέλοιο σου τῆς χάραϊς νὰ θρονίζη.

Θέλω τὰ χεῖλη σου νὰ ψάλλουν ἄν πονῶ, παρηγοριὰ θερμὴ νὰ βρῶσκω ἔστὴ λαλιά σοι, κ' ὅταν μοῦ δείχνῃς γελαστὴ τὸν οὐρανὸν, νὰ γέρονω μ' ὄνειρο γλυκὸ ἔστὴν ἀγκαλιά σου.

Στυλιανὸς Γ. Σπεράντοας.

Ἐν Σμύρῃ

FELIX REGNAULT ΙΑΤΡΟΥ

ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΨΥΧΙΑΤΡΙΚΗΣ

Ο ΥΠΝΩΤΙΣΜΟΣ

ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἱατρικῇ πράξει (1)

Συγχεῖα καὶ τέλος

Πλείτται ἀνθηματικαὶ ἐπιγραφαὶ διετήρησαν μέχρις ἡμῶν τὴν μνείαν τῶν θεραπειῶν μετὰ τῆς συνθέσεως τῶν φαρμάκων ὑπῆρχον δὲ τοιαῦτα ὀρθότατα.

Ὁ θεὸς ὑπεχρέου τοὺς δισκρασικούς εἰς ἀναγκαστικὴν ἐγκράτειαν, ὑποβάλλων αὐτοὺς εἰς τὴν ἀποκλειστικὴν διὰ φοινίκων δίαιταν. Εἰς φθισικὸς ἐπάραθ' ἐστὶν τοῦ ὄνου κρέατος. Ἄλλος ἔχων αἰμοπτυσίας ἐπιε τὸ αἶμα τοῦ ταύρου.

Ἐτι καλλίτερον, ὁ Ἀσκληπιεὺς συνεβούλευε συ-

χνάκις σωματικὰς ἀσκήσεις, τὴν θήραν, τὴν ἵππασίαν, τὴν γυμναστικὴν, τὴν ξιφασίαν. Διέτασσε τὴν ψυχρὰν ὑδροθεραπείαν καὶ τὸ διὰ γυμνῶν ποδῶν βάδιμ. Ὁ Κνεῖρρ ἦτο ἀπλῶς εἰς ἰδιοκλόπος αὐτοῦ!

Πρὸς ἱκανοποίησιν τῶν ἀνγκῶν τούτων, οἱ ἱερεῖς εἶχον ἐγκαθιδρῦσαι παρὰ τοὺς ναοὺς γυμνάσια καὶ λουτρά, ἀληθῆς ἱατρικὸν ἴδρυμα. Ἐν περιπτώσει διανοητικῶν ἀνωμαλιῶν ὁ θεὸς συνεβούλευε τὰ τερπὰ θεήματα, τὴν μουσικὴν καὶ τὰ μελωδικὰ ἄσματα.

Ὁ ἄνευ ἐνασχολήσεως νευρασθενικὸς ἔπριπε νὰ υποβληθῆ εἰς τὴν διανοητικὴν ἐργασίαν οὕτως ἐθεραπεύθη ὁ Ἀριστείδης ἐκ νευρασθενείας, καὶ παραισθήσεων, αἵτινες εἶχον ἐπιμείνει ἐπὶ δέκα ἔτη.

Τέλος ἐγύμναζον ὄρει καὶ κύνας, ἵνα λείψωσι τὰ πάσχοντα μέρη. Εἰς τὰ λογιστικὰ βιβλία τοῦ ναοῦ εἶνε ἐγγεγραμμένοι αἱ πρὸς συντήρησιν τῶν ζώων τούτων ἀναγκαῖαι δαπάναι. Μία στήλη ἀναφέρει, ὅτι ἐν παιδίῳ ἐθεραπεύθη ἐξ ὕγκου τῆς κεφαλῆς διὰ τῆς γλώσσης κυνὸς ἕτερον ἀνέκτησε κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὴν ὄρασιν (Salomon Reinach.)

Οἱ ἀρχαῖοι ἱερεῖς λοιπὸν μετεχειρίζοντο φάρμακα συχνάκις δραστικὰ καὶ ἐπὶ πλέον ἐνήργουν ὑποβολὴν κατὰ τρόπον λογικόν, ὃν δὲν θ' ἀπεδοκίμαζον οἱ ὑπνολόγοι ἡμῶν.

Δι' ὁ αἱ θεραπεῖαι ἦσαν πολυάριθμοι, ὡς μαρτυρεῖ τοῦτο ἡ πλυθὺς τῶν ἀνθημάτων τῶν ἀνευρεθέντων εἰς τὰ εἰρηπία τῶν ναῶν τούτων.

Συχνάκις τὸ ἀνάθημα ἦτο ἀπλὴ ἀναμνηστικὴ ἐπιγραφή. Ἄλλοτε ὁ πιστὸς προσέφερε πολύτιμα ἀντικείμενα, κρᾶνος, πέλεκυν ἀνθηματικόν, κτλ. Προσέφερον ἐπίσης ὡς ἀνθηματὰ εἰκόνας ζώων, ἄτινα ἔθουον, ἢ καὶ τῶν εἰς τὸν θεὸν προσφ.λῶν, κωνίλους, βατράχους...

Συχνάκις τέλος ὁ εὐγνώμων ἀσθενὴς ἀνέθετεν ἐγγεγλυμένα ἐπὶ μαρμάρου ἢ κατασκευασμένα ἐξ ὀπτῆς γῆς τὰ ὑπὸ τοῦ θεοῦ θεραπευθέντα ὄργανα. Τὰ ἀνθηματὰ ταῦτα, ἐκτεθειμένα ἐπὶ τῶν τοίχων τοῦ Ναοῦ, ἠύξανον τὴν ἐλπίδα τῶν ἀσθενῶν καὶ ὑπερδιήγειρον τὴν πίστιν αὐτῶν.

Ἄνευρον οὕτω βραχίονας, χεῖρας, κνήμας, πόδας, ὄφθαλμούς, ὄτα, μαστοὺς, πλεξίδας τριχῶν, κ.λ.π. Πάντα τὰ ὄργανα παρίσταντο γενικῶς κα-

λῶς ἔχοντα, ὅποια εἶχεν ἀποδώσει αὐτὰ ὁ θεὸς καὶ οὐχὶ ὅποια τὰ εἶχε καταστήσει ἡ νόσος. Ἐν τούτοις ἐνόησε παρίστατο καὶ αὐτὴ ἡ νόσος, ὡς π.χ. κήλη, ἐξ ἧς εἶχεν ὑπεφέρει ὁ ἀσθενής.

Προσέφερον πρὸς αἰτῆρας καὶ χειρουργικὰ ἔτι ἐργαλεῖα, ἀνμφιβόλως ἐκεῖνα τῶν ὁποίων δὲν εἶχον πλέον ἀνάγκην. Τοιοῦτον ἀνάγλυφον παρίσταντο ἐργαλειοθήκην χειρουργοῦ σικυῶν ἀνεκλύθη εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον Ἀθηνῶν. (1)

Ἀναθήματὰ τινα ἦσαν συντελεστκώτατα εἰς ὑποβολὴν. Ἐν τιοῦτο διατηρούμενον εἰς τὸ μουσεῖον τοῦ Βατανικοῦ παριστᾷ ἀπειτελετωμένον στήθος. ἕτερον εἶναι θώραξ διηνογιμένος καὶ δεικνύων τὰ σπλάχνα αὐτοῦ.

Ὁ Ἰπποκράτης, ὡς πληροφορεῖ ἡμῶς ὁ Πιπυσακίης, εἶχεν ἀπειρώσει εἰς Δελφοὺς ὀλόκληρον σκελετὶν ἐξ ὀρειχάλκου. Διηγέται δὲ ὁ συγγραφεὺς οὗτος, ὅτι ἡ ὄψις αὐτοῦ ὑπῆρξεν ὀλεθρὴ εἰς τὸν Φαῦλλον, στρατηγὸν Φωκίας. Ὁ δυστυχὴς οὗτος εἶδεν ἑαυτὸν καθ' ὕπνου κατεσκληρότα ὡς ὁ σκελετὸς ἐκεῖνος. Τοιαῦτην δ' ἐντύπωσιν ὑπέστη τὸ πνεῦμα τοῦ ἐκ τούτου, ὥστε περιέπιπεν εἰς νόσον ἐξασθενιστικὴν, ἧτις ἐπραγματώσατο μετ' ὀλίγον τὸ ὄνειρον καὶ ἔπερην αὐτὸν εἰς τὸν τάφον.

Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν οἱ ἀσθενεῖς μεταβινοῦσιν εἰτέτι νὰ ζητήσωσι τὴν θεοῦ ἀεὶν εἰς περὶ ἡμερῶν προσκυνήματα. Ἐνόησε ἀποτελλοῦσιν ἀντικαταστάτας ἢ καὶ γράφουσιν. Εἰδὼν ἐπιστολὰς ἀπιστελλομένας διὰ τοῦ ταχυδρομείου εἰς τὸν Bambino di Santa Maria d' Aracellia εἰς Ρώμην, πεφημισμένον ὡς θεραπεύοντα τὰ παιδία. Αἱ ἐπιστολαὶ αὐταὶ ἐγκλινοῦνται καὶ ἀφίεται αὐτῷ ἡ φροντίς νὰ λάβῃ γνώων αὐτῶν καὶ νὰ εἰσκούτῃ.

Ὅταν ἐπιτυχάνηται ἡ θεραπεία, οἱ πιστοὶ ἀφῆνευσιν ἀνάθηματὰ εἰς τοὺς ταίχους τῆς ἐκκλησίας.

Θέτουσιν ἐπὶ τοῦ ἀγίου πολύτιμα ἀντικείμενα, δακτυλίους, κοσμήματα, περιδέραια, καταθέτουσι πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἐπωμίδας, ὠρολόγια, σταυρούς, περιβάλλουσι δὲ αὐτὸν διὰ φλογοφόρων καρδιῶν.

Ἐτι δὲ ἀναθέτουσιν ἀναμνηστικὰς πλάκας ἢ βακτηρίας ἀχρηστους πλέον, πλεξίδας ἀποκοπέ-

1). Bul. de Ccgresponbanc Hellénique 1877, pl. IX, p. 42.

σας εκ τῆς ἀσθενούς καὶ προτρεφόμενος ὡς εὐχαριστήρια, ἢ τέλος τὴν ἀναπαράστασιν τοῦ διὰ θαύματος θεραπευθέντος μέρους. Εἰς τὰ περίξ τῶν Βρετανικῶν προσκυνημάτων πωλοῦσιν εἰκόνας ἐκ κηροῦ παριστώσας βραχιόνια, μαστούς, ὤτα, παιδία, ἅτινα ὁ πιστὸς δύναται νὰ ἀγοράσῃ καὶ προσφέρῃ εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Αἱ αὐταὶ συνήθειαι ὑφάρχουσιν εἰς Ἀμβέρστην ἐν Βελγίᾳ καὶ εἰς πολλοὺς ἄλλους τόπους. Ἀναφέρωμεν τὰ ἐκ Σπαλάτου (Δαλματίας) καὶ Νεαπόλεως ἀναθήματα ἐκ πλακῶς ἀναγλύφου ἀργύρου καὶ τὰ ἐξ Ἀθηνῶν, ἅτινά εἰσιν ἀπλῶς περικεκομμένα.

Ὁ Charcot εἶχεν ἀναζητήσει μεταξὺ τῶν ἀναθημάτων τὴν πράστασιν τῶν ὑστερικῶν συμπτωμάτων. Ἐπειδὴ μόνον, λέγει, συνήτησα εἰς τὴν ἐκκλησίαν Sainte-Marie ἐν Καμπανίᾳ, τὴν σπρεστάτην παράστασιν ὑστερικῆς νόσου. Ἦτο γύψινον ἐκμαγεῖον κόρης δωδεκαετοῦς προσβεβλημένης ἐκ ριζοπυλίας ἢ ἐσχάτη ἀδυναμία ἐπήγετο μόνον τὴν ἐξοχτὴν τῶν πλευρῶν οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ στέρνου. Τὸ ἐκμαγεῖον ἀναπνεύσασα ἀκριβῶς τὴν ὑστερικὴν σύστασιν τοῦ μέλους τούτου. Παρὰ τὸ ἐκμαγεῖον μία φωτογραφία ἐδείκνυε τὴν κόρην ἀπηλλαγμένην τῆς συστάσεως.

Τὸ παράδειγμα τοῦτο εἶνε ἐξαιρετικόν. Ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν, ὡς ἄλλοτε, οἱ πιστοὶ προτιμῶσι νὰ ἀπειρῶσιν ἀρίστους εἰκόνας ὑπὸ μνημονεύσασα τὸ διὰ θαύματος θεραπευθὲν ὄργανον.

(Ἐκ τῆς νευρολογικῆς καὶ ψυχιατρικῆς
Ἐπιθεωρήσεως)

Ν. Δ. ΑΧΣΑΡΟΥΜΦ

Ο ΑΠΙΣΤΟΣ ΥΠΗΡΕΤΗΣ

Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἀπέθανεν ἐν Γέρον ἀρχαῖός τις κάτοικος ὀνομαζόμενος Στέφανος Βίρκην. Ἦτο τοκογλύφος καὶ εἶχε κερδίτῃ πολλὰ χρήματα ἐν Μόσχᾳ· ἀλλ' ὀλίγον πρὸ τοῦ θανάτου τοῦ ἀφίσας τὸ ἀμαρτωλὸν ἐπάγγελμά του ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του καὶ ἐγκατεστάθη εἰς τι προάστειον, ὅπου πρὸ πολλοῦ εἶχεν ἀγοράτῃ οἰκίτικον τινὰ ζῶν ἐκεῖ μόνος μὲ τὸν ὑπηρετὴν του. Ὁ οἰκίσκος του εὐρίσκειτο ἐν μέσῳ διαφόρων γηπέδων καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ τινος κτηρειπωμένου λιθίνου κτιρίου περὶ

τοῦ μέρους τούτου διετίθοντο πολλά καὶ φῆμαί καὶ εἰς τὰ περίξ ὅλοι τὸ ἀπέφευγον, τοῦθ' ὅπερ οὐδὲν ἀνῆσχε τὸν Βίρκην, ὅστις ὅλως τούναντι ἔμενον εὐχαριστημένος. Ὁ Βίρκην ἐθεωρεῖτο πλούσιος, καίτοι ἔζη πεινρῶς, τὸν δὲ πλοῦτόν του, τὸσον καλῶς εἶχε κεκρυμμένον, ὥστε ὄχι μόνον ὁ υἱὸς του, ἐπισκεφθεὶς ἐσχάτως τὸν γέροντα, οὐδὲν ἐγνώριζε βέβαιον περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ κλέπται, οἱ ὅποιοι πλειστάκις εἰσῆλθον εἰς τὸν οἶκόν του, ἔφευγον ἄπρακτοι. Ὁ Ἰωάννης Βίρκην υἱὸς ἦτο τεσσαρακοντούτης περίπου, ἀπὸ τοῦ θανάτου τῆς μητρὸς του μηδεμίαν βοήθειαν λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς του. Δὲν ἔμενον ὅμως μόνον αὐτὸς ἀβοήθητος. Ὁ γέρον χρεύσας διέκοψε πάντα δεσμὸν μὲ τοὺς πολυαριθμοὺς συγγενεῖς του, οὐδὲν συνετέρερεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἀπέπεμπε τοὺς πτωχοὺς καὶ εἰς αὐτὸν τὸν υἱὸν του ἀπεριφράστως εἶπεν, ὅτι ἡδυνάτει νὰ τὸν βοηθήσῃ. Τότε ὁ Ἰωάννης Βίρκην ἔφυγεν ἐκ τοῦ πατρικοῦ οἴκου, ἐγένετο ὑπάλληλος καὶ μόλις οὕτω ἐφυτοζῶει ἐπὶ μακρόν. Δὲν ἐνυμφεύθη, ἐξ ἀνάγκης ἀναβάλλων τὸν γάμον του μέχρι τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του ἢ δὲ ἀδελφῆ του ἀφ' ἐτέρου, κόρη ὑποστάσα ἐν τῷ πατρικῷ οἴκῳ πᾶσιν στέρεσιν, ἀπεχώρησεν ἐκ μικρᾶς ἐτι ἡλικίας εἰς τὸ μοναστήριον παρὰ τινὶ θεῷ τῆς, ἡγουμένη καὶ ἐγένετο μοναχή. Μετὰ εἰκοσιν ἔτη ἀπὸ τῆς ἐγκαταλείψεως τῶν τέκνων του ὁ γέρον Βίρκην ἀπᾶξ μόνον ἐφάνη ἐν τῇ πόλει, μεθ' ὃ καὶ πάλιν ἀπεσύρθη εἰς τὸν οἶκόν του καὶ ἐκεῖ ἔζη μόνος μὲ γέροντά τινὰ ἐκ Μόσχας ὑπηρετὴν του, μετ' οὐδενὸς ἄλλου συναναστρεφόμενος. Πῶς μεταξὺ τῶν ἐπεκράτει ὁμολογία, Κύριος οἶδε, διότι ὁ ὑπηρετὴς οὐδὲ ὄβολόν παρ' αὐτοῦ ἐλάμβανεν, ἐτρέφετο μὲ τὰ λείψανα τῶν φαγητῶν του, ἐφόρει δὲ τὰ παλαιὰ ἐκείνου ἐνδύματα.

Β'.

Ἐπὶ τέλους ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ γηραιοῦ ἀμαρτωλοῦ ὁ θάνατος, ὑπεθυμίζων ὅτι ἐφθασεν ἢ τελευτήσῃ αὐτοῦ ὥρα. Ὁ Βίρκην, καίτοι ἐγνώριζεν ὅτι κατ' ἀνάγκην θέλει ποτὲ ἀποθάνῃ καὶ ὅτι τὸ ζήτημα τοῦτο ἦτο πολὺ σοβαρόν, ἐν τούτοις δὲν ἠγάπα προῶρως νὰ σκέπτηται περὶ τοῦ θανάτου βέβαιος ὡς ὅτι κατ' οὐδέναν τρόπον ἤθελε δυνηθῆ νὰ ἀποφύγῃ τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ γλυκυτέρου δι' αὐτὸν ἐν τῷ κόσμῳ πράγματος τοῦ πλοῦτου δηλονότι

καὶ τῆς ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων ἐξουσίας, ἣν οὗτος τῷ προσέδιδεν. Ἄλλ' ἐνῷ πρότερον δὲν ἦτο εὐκόλον νὰ ἀποδιώξῃ τοιαύτας σκέψεις, τῶρα ἡδυνάτει παντελῶς νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ αὐτᾶς. Διὰ τί ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, ἐνῷ ὁ φιλόπονος, ὀλιγαρκῆς καὶ οἰκονόμος προσπαθεῖ καθ' ὅλην τὴν ζωὴν του νὰ ἐπιτύχῃ ὡς ἀμοιβὴν τοῦ κόπου καὶ τῆς ὑπομονῆς του ὅτι ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἐπιζητοῦσι καὶ ὁ εἶναι τὸ μέσον τῆς πραγματικῆς δυνάμεως καὶ ὑπολήψεως διὰ τί αἴρῃς εἰς μίαν στιγμὴν ἢ ἀμοιβὴ αὐτῆ νὰ ἀφαιρῆται ἀπ' αὐτοῦ καὶ νὰ δίδεται ἄνευ οὐδενὸς ἀντισταθμισμάτος εἰς ἄλλον! . . . Πῶς δικαιοσύνη ὑπάρχει ἐνταῦθα; υἱὸς μου βέβαιος εἶναι ἐκεῖνος· ἀλλὰ μήπως εἶναι δι' αὐτὸ ὀλιγώτερον ὄδυνηρόν; . . . Τούλάχιστον νὰ ἦμην βέβαιος ὅτι δὲν θὰ σκορπίστῃ εἰς τὸν ἄερα τὸν πλοῦτόν μου, ἀλλ' ὅτι θὰ τὸν διεφύλαττεν, σκέπτομαι πάντοτε ὅτι ἡ ἀμαρτωλὸς ψυχὴ μου θὰ ἡδυνάτο ἴσως νὰ ἐπισκέπτηται ἐνέστε τὸν γήινόν της θησαυρόν καὶ νὰ παρηγορῆται βλέπουσα αὐτὸν σῶον καὶ ἀνελεπῆ. . . » Καὶ ὁ ἦτο βεβαίως νὰ σκεφθῆ καὶ περὶ τῆς ψυχῆς του, ἀλλὰ τοῦτο ἐλάχιστα τὸν ἀνῆσχε διότι εἶχε τὴν πεποίθησιν, ὅτι μὲ τὰ χρήματα θὰ ἡδυνάτο νὰ ἀγοράσῃ τὰς εὐχὰς τῶν ἱερέων καὶ δι' αὐτῶν νὰ τύχῃ παρὰ τοῦ Θεοῦ συγγνώμης. Διὰ τοῦτο προσεκάλεσε τὴν κόρην του. Ἡ ἀδελφὴ Θεοφίλη, ἀπὸ πολλοῦ μὴ ἰδοῦσα τὸν γέροντα, μόλις τὸν ἀνεγνώρισε· ἦτο κεκρυμμένος, ἢ δὲ κεφαλὴ του ἔτρεμεν.

— Ἀσχημα τὰ πάγω Θεοφίλη, εἶπεν ὁ πατήρ— αἱ ἀνομίαι μου ἐπληθύνθησαν πολὺ, καὶ ἀληθῆς μετάνοια ὅπως δὲν ὑπῆρχε ποτε, οὕτω καὶ τῶρα δὲν ὑπάρχει εἰς τὴν καρδίαν μου.

— Προσευχήθητε, πάτερ! εἶπεν ἡ μοναχή, σπογγίζουσα μὲ τρέμουσαν χεῖρα τοὺς ὀφθαλμούς.

— Ἐδοκίμωσα· λέγει— ἀλλὰ ἐνόησα ὅτι δὲν ἀρέσκει εἰς τὸν Θεὸν ἡ προσευχὴ μου· μόλις ἀρχίσω, καὶ εὐθὺς σηκώνεται ἀπὸ τὴν ψυχὴν μου μιὰ σκιὰ ἀμαρτωλῆ καὶ μαυρίζει ὡς νέφος τὰ θεῖα χαρακτηριστικά. . . Τότε πλέον δὲν βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμά μου προσευχὴ, ἀλλὰ ὕβρις. . . Νὰ σὲ πῶ εἰλικρινῶς, ἡ μόνη μου ἐλπίς μένει εἰς τὸ ἅγιόν σας μοναστήριον. Ὁμίλησε σὺ μὲ τὴν μητέρα ἡγουμένην— ὅτι θὰ θεωρήσητε ἀναγκαῖον πρὸς ὄφελος τῆς ψυχῆς μου, θὰ τὸ δεχθῶ

μὲ εὐγνωμοσύνην καὶ θὰ πληρώσω χωρὶς ἀντίρρησης. . . Ἄπ' τὸν λόγον μου δὲν γυρνῶ· ἐν τούτοις σὺ κόψε κἄτι εἰς τὴν συμφωνίαν.

Τέλος πάντων ἡ ὑπόθεσις αὕτη συμφωνήθη πρὸς ἀμοιβαίαν εὐχαρίστησιν μεθ' ὃ Βίρκην προσεκάλεσε τὸν υἱὸν του.

— Ἄκουτε Ἰωάννη, εἶπε— μολοντί βλέπετε, εἶμαι ἀκόρη ἔς τὰ πόδια καὶ ἔχω τὸν νοῦν μου, ἀλλὰ προεῖδον τὸν θάνατόν μου καὶ γνωρίζω, ὅτι δὲν μοι μένει πολὺ νὰ ζήσω· σὺ ἀκόμη εἰσὶ νέος, ὁ δὲ πλοῦτος, τὸν ὅποιον ἀρίτω δὲν θὰ σοῦ εἶναι περιττός. Μόνον, ἐπειδὴ ἐνόσφ ζω, ἀπὸ ἐμὲ ἐξαρτᾶται νὰ τὸν ἀρίτω εἰς σὲ ἢ νὰ τὸν χαρίσω εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐν θέλῃς νὰ τὸν ἀρίτω εἰς σὲ, ὀρκίσου μοι ὅτι θὰ ἐκπληρώσῃς τὴν πατρικὴν μου θέλησιν ἱερῶς καὶ ἀπαρκαβιάστως. Ἴδου δὲ ποῖα εἶναι ἡ θέλησίς μου· ὁ τόκος τῶν χρημάτων τὰ ὅποια ἀρίτω εἶναι ἰδικά σου, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον μένει ὅλον μέχρι τοῦ τελευταίου ὄβολου ἰδικόν μου καὶ σὺ οὔτε νὰ τὸ ἐγγίσῃς ἔχεις δικαίωμα, οὔτε νὰ τὸ διαθέσῃς εἰς κανένα χωρὶς τὴν συγκατάθεσίν μου. . . Συμφωνεῖς ἔς αὐτά; Σκεφθεὶς οὗτος συνήνευεν ὑπὸ τὸν ὄρον, ὅπως ὁ πατήρ του μείνῃ σταθερὸς εἰς τὴν ἀπόφασίν του καὶ μὴ θέλῃσιν κατόπιν νὰ διαθέσῃ ἄλλως πως.

«Σὲ γνωρίζω. . . εἶπε καθ' ἑαυτὸν, ἐάν δὲν σὲ ἐπιβάλλῃ κανεὶς ὄρους, ὑστερὰ δὲν πιάνεσαι!»

Ὁ γέρον ἠρνήθη κατ' ἀρχὰς τὸν ὄρον τοῦτον, ἀλλὰ βλέπων ὅτι ὁ υἱὸς του ἐπιμένει, ὑπεχώρησε. Τότε προσεκάλεσαν ἱερεῖα καὶ ἠσπάσθησαν τὸν σταυρόν διὰ τὴν τήρησιν τῆς συμφωνίας των. Μεθ' ὃ ὁ γέρον ἀνάψας φανὸν ὠδήγησε τὸν Ἰωάννην εἰς τὰς κρύπτας τοῦ οἴκου του καὶ τῷ εἰδείξεν ὅλην τὴν περιουσίαν του. Ἦτο τότε μεγάλη, ὥστε καὶ ὁ μετριώτερος τόκος κατὰ πολὺ ὑπερέβαινε τὰς προσδοκίας ἀθρώπου ζήσαντος τεσσαράκοντα ἔτη ἐν ἐνδείᾳ. Ἀλλὰ διὰ τὸν γέροντα ὁ ἀποχωρισμὸς αὐτὸς ἀπὸ τοῦ θησαυροῦ του, τὸσον τὸν κατετάραξεν, ὥστε μετὰ τοῦτο κατεκλίθη καὶ ἐκτοτε πλέον δὲν ἀνηγέρθη.

Γ'.

Μετὰ τρεῖς μῆνας πᾶν γήινον, ὡς λέγουσιν, ἔληξε δι' αὐτὸν, ὁ δὲ Ἰωάννης Βίρκην υἱὸς, ἐξ ἀπλοῦ ὑπαλλήλου, διὰ τὰς ἐλπίδας τοῦ ὀπείου ἀπὸ πολλοῦ ὅλοι ὑπεμεσίδων, ἐγένετο πλούσιος. Ὅλη ἡ

πόλις τὸν ἐζήλευσε καὶ πενταχοῦ ἐπήνουν τὴν ταπεινώσιν του καὶ τὴν ὑπομονὴν του· «Καθολοὺ δὲν εἶχεν ὑπ' ὄψιν τὴν κληρονομίαν τοῦ πατρὸς του καὶ εἰργάζετο καὶ ἐκοπίαζε, ὡς πᾶς ἄλλος· ἴσως ἐνόμιζεν ὅτι τίποτε δὲν θὰ κληρονομήσῃ» — καὶ τῶρα τὸ κατώρθωσε . . .» Καὶ ὅλοι ἦσαν περιέργοι πῶς θὰ ζήσῃ τῶρα; Πιθανῶς θὰ νυμφευθῇ . . . Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης Βίρκην δὲν ἐσπευδε καὶ μάλιστα τρόπον τινὰ ἤτο μᾶλλον ἀπησχολημένος ἢ εὐτυχῆς ἐνεκα τῆς μεταβολῆς ταύτης . . . Διεδίδοντο ἐν τῇ πόλει φήμαι ὅτι δῆθεν ὁ πλοῦτος παρεχωρήθη εἰς αὐτὸν μὲ περιορισμούς ὡσάν νὰ μὴ ἦτο κληρονόμος ὅλης τῆς πατριῆς περιουσίας, ἀλλὰ μόνον ἐκτελεστής διαθήκης ὑποχρεωμένος νὰ τὴν διαιμοιράσῃ. Τοῦτο ἐνεθάρρυνε τοὺς πολυαριθμοὺς συγγενεῖς τοῦ μακαρίτου, οἵτινες ὄντες πτωχοὶ καὶ οἰκογενειάρχαι, πολὺ ἠνώχλουν τὸν Ἰωάννην Βίρκην. Ἐκαστος ἐζήτηε ἐξηγήσεις καὶ εἰς ἕκαστον μεθ' ὅρκου ἐθεβαίοντο, ὅτι οὐδὲν ἐκληρονόμησε δεικνύων εἰς αὐτοὺς τὴν διαθήκην, συχνὰ ἀνωφελῶς, καθόσον πλείστοι συγγενεῖς του δὲν ἐγνώριζον νὰ ἀναγινώσκωσιν ὁ Βίρκην ἠγνῶσι τί νὰ πράξῃ μὲ αὐτούς:— Ἀπηλλάσσετο παντοιοτρόπως: τοὺς μὲν συνεβούλευεν, ἄλλους καὶ διὰ χρημάτων ἐξοθήθει· ἀλλὰ οἶοναι πρὸς πεισμόν του, ἀκριβῶς οἱ τελευταῖοι οὗτοι, εἶχον τὴν πεποιθητὴν μᾶλλον τῶν ἄλλων, ὅτι τοῖς ἐκρυπτε τὴν περιουσίαν του καὶ τοῖς ἐδίδεν εὐτελεῖ τινα ψυχία μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ κλείσῃ τὸ στόμα των. Ἄργιζετο ὁ Ἰωάννης Βίρκην καὶ κατὰ τοῦ πατρὸς του διότι τὸν περιώρισεν ὅσον ἀφορᾷ τὸ κεφάλαιον. Ἦν ὥραια, εἴαν τὰ χρήματα ἀκέραια καὶ ἄνευ ὄρου τῷ ἄρκον! . . .

Δ'.

Μὲ τοιαύτας ιδέας ἐπέστρεφε μίαν ἐσπέραν εἰς τὴν εὐλίαν του καὶ ἐκάθησε σύννομος πρὸ τοῦ σαμοβαρίου. Ἐξω ψυχὸς δριμύ ἐπεκράτει καὶ ὁ ἀνεμὸς ἐμαίνετο ἐπιπίπτων κατὰ τῶν παραθύρων. Ἡ λαμπὰς ἐκάη ὅλη καὶ τὴν ἐσθυσε ἐν τῷ θαλάμῳ φωτιζομένῳ μόνον ὑπὸ τῆς ἐνώπιον τῶν εἰκόνων λυχνίας ἤρχιζε νὰ ἐπικρατῇ σκότος καὶ ἡσυχία — μόνον τὸ ἐκκερμῆς ἐκτύπα ἐν σπουδῇ . . . Αἰφνης ἐφάνη εἰς τὸν Βίρκην ὅτι ἀνεστάνε τις. Ἐγείρει τοὺς ὀφθαλμούς καὶ βλέπει ἀκριβῶς ἀπέναντί του

πρὸ τῆς τραπέζης καθήμενόν τὸν μακαρίτην πατέρα του. — ὦ! ἄσχημα! σκέπτεται, δένειναι γιὰ καλὸ αὐτὸς ἐδῶ! »

Κάθηνται καὶ παρατηροῦσιν ἀλλήλους κατὰ πρόσωπον. Ὁ μακαρίτης σιωπᾷ, ὁ δὲ Ἰωάννης Βίρκην αἰσθάνεται ὅτι παγωμέναι χεῖρες ψαύουσι τὴν ράχιν του . . .

Καὶ λέγει εἰς τὸν πατέρα του.

— Ὁ Θεὸς μὲ μίσησόν, πατέρα. . . Διατί ἤλθες; Ὁ πατὴρ ἔκυψε πρὸς αὐτὸν καὶ ἀπέπνευε, τρομερὸν εἶπε, ὅχι ψυχρὸν τάρου, ἀλλὰ πίσσαν ἐπήνησε δέ:

— Διὰ νὰ ζητήσω βοήθειαν ἤλθα . . . Ἡπατήτην Ἰωάννη! . . . Ἐνόμισα, ὅτι εἶναι δυνατὸν μὲ χρήματα νὰ ἀποκτήτῃ κανεὶς συγχώρησιν καὶ ἡσυχίαν τῆς ψυχῆς. Ἄλλ' ὄχι!

Ὁ υἱὸς τὸν παρατηρεῖ ἤτο τὸ στόμα του συνεσταλμένον, τὰ χεῖλη του, ὅπως τοῦ ἀσθενοῦς, ἐψήθησαν εἰς τὸ πῦρ, οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ του ἔκαιον μὲ λύπην ὄχι γήνην . . . Καὶ ἐνόησε τὰ πάντα.

— Καὶ τί ζητοῦν;

— ὦ, Ἰωάννη. Τίποτε σχεδόν, ἀλλὰ ἐγὼ δὲν τὸ ἔχω καὶ δὲν τὸ εἶχα ποτε. Πήγαινε πίσω μὲ εἶπαν καὶ εὔρε ἕνα ἄνθρωπον, ὅστις νὰ ἔχῃ μεγάλαν λύπην καὶ νὰ τὸν ἀγαπήσῃς, ὄχι διότι εἶναι κκλός, ἀλλὰ διότι εἶναι δυστυχῆς.

Ἐξεπλάγη ὁ Ἰωάννης.

— Αὐτό, λέγει, δὲν εἶναι δύσκολον. Ὀλίγους ἔχομεν τοιοῦτους συγγενεῖς— ἀλλὰ τί ὄφελος; μπορεῖ ἀπ' αὐτοῦ νὰ σέ γείνη; . . . γιὰ γούστο θυμῶσαι τὴν ἐγγονὴν τῆς ἀδελφῆς σου!

Ἐκεῖνος κατένευσεν.

Ἐταπεινώτεν ὁ Ἰωάννης τοὺς ὀφθαλμούς, ὡπεὶ αἰσχυρόμενος, διότι ἐμελλε νὰ εἴπῃ.

— Λοιπόν, λέγει:— καὶ ἂν τὴν ἰδέῃ μόνον θλιβῆται ἡ καρδία σου· ὁ σύζυγός της ἀπέθανε, ἡ ἰδία ἀπέκαμε, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐργασθῇ, ἔχει πέντε τέκνα, δὲν ἔχουν νὰ φάγουν, νὰ ζεσταθοῦν, καὶ ἡ ἰδιοκτήτης τοὺς διώκει ἐκ τῆς οἰκίας . . . Κάποτε τὴν ἐλυπούμεν καὶ τὴν βοηθοῦσα, ἀλλὰ τῶρα σὺν πανοῦκλα τοὺς φοβοῦμαι. Γιατί πολλοὶ τοὺς εἶναι ἔρρωστοι. Καὶ ὅλοι ξεύρουσιν πῶς πῆρα κληρονομία καὶ κολλήθησαν ἐδῶ σὺν πεινασμένοι λύκοι ἀπὸ τὸ κρῦν στὴ ζεστὴ τὴν κάμαρα . . . Ἄν τῶρα τοὺς λυπηθῇ, θὰ σέ φάγουν ὀλόκληρο . . .

Ἐμὲ δηλαδὴ, διότι ἡ δική σου δουλειά, πατέρα, δὲν εἶναι δύσκολη. Μποροῦσες τῶρα νὰ λυπηθῆς τὴν Περσευή; δὲν θὰ σέ κοστίσῃ ἀκριβῶς. Ἄλλὰ ἐνθυμίσου· ὁ τόκος εἶναι δικός μου, τὸ δὲ κεφάλαιον ἂν καὶ εἶναι ἰδικόν σου, ἕως τὸν θάνατόν μου ὅμως δὲν μπορεῖς νὰ τὸ διαθέσῃς . . . Ἐκκαμες ὄρκο! . . .

Ἄγνωστον ἂν ὁ πατὴρ του ἀνεστάνεζε ἢ ἂν ἀνεμὸς ἐν τῇ καπνοδόχῳ ἐσύριζεν, ἀλλ' ὁ Ἰωάννης ὑψώσας τοὺς ὀφθαλμούς, βλέπει ὅτι δὲν ὑπάρχει πλέον ἐκεῖνος καὶ ὅτι ἡ θέσις του ἀπέναντι εἶναι κενή . . . ἤρχισε νὰ τρίβῃ τὸ μέτωπόν του . . . Ὁ ὠνειρεύθη βέβαια; Ἄλλ' διατί ὁ ἄνθρωπος νὰ ὠνειρεύηται τόσον ἄσχημα.

Περιέμεινε τὴν ἡμέραν, κατ' ἣν θὰ ἐλάμβανε τοὺς τόκους· μετέβη εἰς τὸ γραφεῖον, τὸ ὅποιον ἔκαμε τοὺς λογαριασμούς του μετὰ τῆς Μόσχας καὶ ἔλαβεν ὅτι τῷ ἀνήκεν . . . Καὶ τὰ ἐξώδευσε ὅλα ἀπλῶς, πρὸς εὐχαρίστησιν του; ἐνώκισεν οἶκον, ὑπνέτας, ἐνεδύθη λεπτὸν ἀγγλικὸν ὄψασμα, ἤρχιζε νὰ ζητῇ σύζυγον καὶ ἐκλείσει τὰς θύρας του εἰς ὅλους τοὺς πτωχοὺς συγγενεῖς του. Μόνον δις τοῦ ἔτους, κατὰ τὸ Σάββατον τῶν ψυχῶν καὶ τὴν ἐπέτειον τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του τοὺς συνήντα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ νεκροταφείου καὶ μετὰ τὴν ἀπόδυσιν παρέθετε τράπεζαν εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τοὺς ὑπνέτας τῆς ἐκκλησίας καὶ ἐδώρει εἰς ἄλλον μὲν χάρτινον, εἰς ἄλλον δὲ ἀργυροῦν ράβδιον καὶ οὐδὲν πλέον.

Ἐλυπεῖτο ὁ Ἰωάννης τὸν πατέρα του καὶ ἐνεθυμείτο πλειστάκις πῶς ὁ μακαρίτης ἐκάθητο ἐνώπιόν του κατ' ἐκείνην τὴν νύκτα· ἀλλὰ τί νὰ κάμω ἐσκέπτετο, νὰ τὸν βοηθήσω, ἀφοῦ αἱ προσευχαὶ δὲν τὸν βοηθοῦν δὲν ἠμπορῶ, διότι ἐκεῖ δὲν ζητοῦν αὐτό· νὰ διορθώσω ἕτι ἐκεῖνος παρέλειψεν, εἶναι ἀργὰ καὶ δὲν ἔχω ἐξ ἄλλου τὰ μέσα . . . Ἀρκετὰ ἐγὼ ἐνήστευσα καὶ ὑπέφερα τὴν ἐνδειαν ἐσκέπτετο ὁ Ἰωάννης! ἐνῶ ἐκεῖνος ἐκεῖ στὴ Μόσχα, κλοπερνοῦσε . . . Τῶρα εἶναι ἡ σειρά μου! »

Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἀπηλλάγη τῶν συγγενῶν του, ἐγνωρίσθη μὲ τοὺς ἐν τῇ πόλει ἐμπόρους καὶ εὐγενεῖς, ἤρχιζε νὰ δίδῃ συμπόσια καὶ ὅσα ἐλάμβανε τῷ ἐφάνοντο ὀλίγα. Παρεπονεῖτο εἰς τοὺς φίλους του: «Δὲν γνωρίζω τί νὰ κάμω, μὲ τί νὰ

ἐνασχοληθῶ! » Ἐξεπλήττοντο οἱ φίλοι του· «Παράδοξος ἄνθρωπος εἶσαι! τῷ ἔλεγον, διατί δὲν κάμνεις τὸ ἐμπόριον; » Καὶ ἐκεῖνος ἠγνόει τί νὰ ἀπαντήσῃ.

Ἡχισεν ὁ Βίρκην νὰ σκέπτεται. «Τουλάχιστον πάλιν νὰ ἐβλεπόμην μὲ τὸν πατέρα μου. Ἀσκόπως δὲν ἤλθε τότε ἐκεῖνος; Ἦθελε κἄτι τι ἀπὸ ἐμέ. Ἄλλ' ἐγὼ ἤμην ἀνόητος, δὲν τὸν ἠρώτησα . . . Δὲν θὰ ἀποφασίσῃ νὰ παραδώσῃ εἰς τὴν κυκλοφορίαν τὸ κεφάλαιον, τὸ ὅποιον καταστρέφεται τῶρα ἄνευ λόγου εἰς τὴν ἐμπορικὴν τράπεζαν; . . . Νὰ τότε δουλεῖ! Ὁ ἀπῆλθεν τὸν Αὐγουστον εἰς Μακαριέβσκη, ὅπου θὰ ἐκέρδιζα εἰς ἕντος περισσότερη πρ' ὅσα τῶρα λαμβάνω εἰς ἕξ ἔτη! . . .»

(Ἄκο.λουθεῖ.)

Ὁδ. Κεδίδουγλους
δικηγόρος.

ΒΡΑΧΕΙΑΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ
Εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Φυσικῶς ἡ ἀτομικὴ ἐπιρροή δὲν δύναται νὰ ἐπιδράτῃ ἀντιθέτως πρὸς τοὺς νόμους, οὗς ἡ γλῶσσα ἤδη ἐσχημάτισεν, οὔτε νὰ βιάσῃ τὴν γραμματικὴν αὐτῆς, ἀλλὰ ἐντὸς ὁρίων τινῶν ὁ δαιμόνιος ποιητὴς καὶ πεζογράφος δύναται νὰ δημιουργήσῃ νέας μορφὰς καὶ νέας λέξεις ἢ εἰς τὰς παλαιὰς νὰ δώσῃ σημασίας ἢ κατασκευάσῃ διαφορὰς καὶ ἂν τὸ παράδειγμα μιμηθῇ ἢ γλῶσσα, θὰ δεχθῇ δι' αὐτῶν νέαν ἐπαύξησιν καὶ θὰ πλουτισθῇ ἡ λεξικὴ κληρονομία καὶ ὁ συντακτικὸς αὐτῆς ὀργανισμὸς. Ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι ἡ ποιητικὴ φιλολογία ἐγεννήθη καὶ ἀπετέλεσε τὴν πλήρη αὐτῆς τελειοποίησιν, πρὶν ἢ ἀρχίσωσι νὰ γράψωσιν ἐν τῷ πεζῷ. Πᾶσα φυλὴ συνετέλεσε καί τι κατ' ἀναλογίαν πολὺ διάφορον πρὸς δημιουργίαν τῆς ποιητικῆς φιλολογίας καὶ ἐκάστη ἐχρήσατο τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς διαλέκτῳ ἐν τῷ εἶδει τῆς συνθέσεως, ὅπερ πρῶτον ἠδυνήθη νὰ ἐφεύρῃ, καὶ ἐγένετο ἐπομένως ἐθνικὴ φιλολογία εἰς διαφορὰς καλλιεργηθεῖσα διαλέκτους, ἧτις εἶνε πρᾶγμα ἐλοτελῶς ἰδιαιτέρον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος. Καὶ ἡμεῖς δὲ οἱ Ἰταλοί, ὡς καὶ οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ Γάλλοι καὶ ἄλλοι λαοί, πρὸς τὴν κοινῇ φιλολο-

γία έχουμε έντελλή εν ταῖς ἰδιαιτέροις διαλέκτοις τῆς χερσονήσου καὶ πρὸς τῇ φιλολογικῇ ἠμιλουμένη καὶ γραφομένη ὑπὸ τῶν πεπαιδευμένων ἔχομεν ἐν ἐκάστῃ ἐπαρχίᾳ μίαν ἢ περισσότερας διαλέκτους οὐ μόνον ἠμιλουμένας ὑπὸ τοῦ λαοῦ, ἀλλὰ καὶ μετὰ τινος ἐπιτυχίας οὖσας ἐν χρήσει εἰς συνθέσεις στίχων καὶ πεζοῦ λόγου.

Ἀλλὰ μεταξύ τῶν ἀρχαίων ἐλλήνων καὶ ἡμῶν ὑπάρχει ἡ σπουδαιότης διαφορὰ, ὅτι παρ' ἡμῶν μὲν αἱ διάλεκτοι πάντοτε καὶ πανταχοῦ θεωροῦνται κατώτεροι τῆς καθαρᾶς ἐθνικῆς γλώσσης καὶ ὑποταγμένοι αὐτῇ, ὡς ἦττον κατάλληλοι νὰ δεχθῶσι στίλβωσιν φιλολογικὴν καὶ νὰ εἶνε παγκοσμίως νοηταί, ἐν ᾧ τοῦτο δὲν συνέβαινε διὰ τοὺς ἀρχαίους Ἕλληνας.

Ἡ φιλολογία πραγματικῶς τῶν ἡμετέρων διαλέκτων (Ἰταλικῶν) ὑστερεῖ πολὺ τῆς κοινῆς γλώσσης εἴτε κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν προϊόντων, ἅτινα δημοσιεύονται εἴτε διὰ τὴν σπουδαιότητα καὶ τὴν ἀπόλυτον αὐτῶν ἀξίαν εἴτε διὰ τὰ φιλολογικὰ καλλιτεχνήματα, ἅτινα διακρίνουσιν αὐτάς. Καὶ ἐὰν ὑπάρχη ἀκόμη ἐν τῇ διαλεκτικῇ φιλολογίᾳ ποιητῆς τις πρωτίστης τάξεως, ὅπως καὶ ὑπάρχη ἀναμφιβόλως, θὰ ἴσκει δὲ νὰ ἀναφέρωμεν τὰ ὀνόματα τοῦ ἐκ Μεδιολάνου Πόρτα καὶ τοῦ Σικελοῦ Μέλη, ὧν τὰ ἔργα δύνανται νὰ καταλάβωσι περιφανῆ θέσιν ἐν ὅποιᾳδήποτε ἐθνικῇ καλλιτεχνίᾳ, βέβαιον εἶνε ὅτι ἡ ἰκανότης καὶ μεγαλειότης ἐκείνου, ὅστις ποιῶν ποιήματα χρῆται τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ φαίνεται μικροτέρα ἀκριβῶς, διότι γράφει τὴν διάλεκτον καὶ οὐχὶ τὴν ἐθνικὴν γλῶσσαν, καὶ βέβαιον εἶνε ἐπίσης ὅτι ἡ σπουδαιότης ἐκείνου εἶνε πολὺ ἦττον, διότι διαμένει συνεσφιγμένη εἰς τὰ στενὰ ὄρια τῆς ἐπαρχίας αὐτοῦ. Ἄν δὲ προσέτι τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπαναλαμβάνεται καὶ ἐγκωμιάζεται ὑπὸ πολλῶν καὶ ἐν ἄλλοις μέρει τῆς Ἰταλίας, πολὺ σπανίως ἢ μᾶλλον οὐδέποτε συμβαίνει ν' ἀναγνωσθῶσι, νὰ νοηθῶσι καὶ νὰ γίνωσιν αἰσθητοὶ οἱ στίχοι αὐτοῦ ὑπ' ἄλλων, ἂν μὴ οὗτοι ὡς συμπολιταὶ αὐτοῦ, ἢ ἔχωσι μετ' αὐτοῦ μακρὰν καὶ συνεχῆ οἰκειότητα.

Ἄλλ' ἐν τῇ ἀρχαίᾳ Ἑλλάδι τούναντιον, ἐνοεῖται δὲ ὅτι ἠμιλοῦμεν περὶ τῶν προγενεστέρων χρόνων τοῦ Ἀλεξάνδρου τοῦ Μακεδόνα, δὲν ὑπάρχει ἐθνικὴ φιλολογικὴ γλῶσσα, περὶ τὴν ὁποῖαν νὰ ἠμιλῶνται ἦττον καθαρά καὶ ἦττον ἐκτιμώμεναι ἄλλα διάλεκτοι, οὐδὲ ὑ-

πάρχει εὐγενὴς φιλολογία πρὸς τῇ φιλολογίᾳ τοῦ ὄχλου οὐδὲ φιλολογία γενικώτερον διεσπαρμένη καθ' ὅλην τὴν χώραν καὶ εἰς ὄλους κοινῶς πρὸς ταῖς γραπταῖς συνθέσεις εἰς ἦττον γνωστάς καὶ εὐτελεστέρας καὶ στενωτέρας διαλέκτους. Ἐκεῖ ἡ ἐθνικὴ φιλολογία ἅπασα ἐδημιουργήθη ἐκ τοῦ συμπλέγματος τῶν προϊόντων, ἅτινα συνετέθησαν ἐν ταῖς διαλέκτοις τῶν διαφόρων φυλῶν· αἱ δὲ διάλεκτοι αὗται δὲν εἶναι ὑποτελεῖς ἢ μία τῇ ἄλλῃ, ἀλλὰ πᾶσαι ἀνεξάρτητοι καὶ ἴσαι ἀλλήλαις τὴν σπουδαιότητα (ἀξίωμα φιλολογικόν). Ἄπαντα δὲ τὰ προϊόντα (τοῦτο δὲ πρὸ πάντων ἀξίον σημειώσεως,) εἶνε ἐξ ἴσου διαδεδομένα καὶ ἐξηπλωμένα καθ' ὅλην τὴν χώραν. Αἱ διάλεκτοι αὗται ἦσαν διαφοροὶ ἀλλήλων οὐχ ἦττον, ὡς καὶ σήμερον εἶνε πλείσται διάλεκτοι τῆς ἡμετέρας Ἰταλίας· ἐν τούτοις ἐν τῇ Ἑλλάδι ὤφειλε νὰ ἐννοηθῆται εὐκλεῶς ἐκάστη καθ' ἅπασαν τὴν Χερσονήσον, ἐπειδὴ ἡ φιλολογία τῶν Ἰωνίων ἦτο διαδεδομένη μεταξύ τῶν Δωριέων καὶ τῶν Αἰολέων, καὶ πάλιν ἡ φιλολογία τούτων ἦτο ἐξ ἴσου ἐξηπλωμένη καὶ μεταξύ τῶν πρώτων. Ἡ φιλολογία θενεκάστης διαλέκτου δὲν εἴμεινε κτήμα ἀποκλειστικόν τῆς φυλῆς μόνης, ἣτις ἐλάλει αὐτήν, ἀλλὰ ἐξήρχετο καὶ ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῆς ὀρίων καὶ ἐξηπλοῦτο ταχέως πανταχοῦ, ἐτι δὲ καὶ ἐν ταῖς ἐπαρχίαις τῆς ἄλλης διαλέκτου, καὶ ἐγένετο οὕτω ταχέως ὀλοτελῶς λαϊκῇ.

Τοιοῦτοτρόπως τὸ σύμπλεγμα τῶν φιλολογικῶν δημιουργημάτων τῶν τριῶν κυρίων φυλῶν ἠδύνατο κάλλιστα νὰ λεχθῆται φιλολογία ἐξόχως ἐθνικῇ Ἑλληνικῇ, καίπερ γέγραμμένη εἰς τρεῖς ἢ περισσότερας διαφοροὺς διαλέκτους. Τὰ ποιήματα τοῦ Ὀμήρου ἦσαν ἐξ ἴσου λαϊκὰ μεταξύ τῶν Ἰωνίων καὶ τῶν Δωριέων καὶ αἱ ὠδαὶ τοῦ Ἀλκαίου καὶ τῆς Σαπφούς συνεχίουν μετὰ τῆς αὐτῆς δυνάμεως τὰς ἐρωτολήπτους τῆς Δέσπου νεάνιδας καὶ τὰς αὐστηράς τῆς Σπάρτης καὶ τῶν Θηβῶν παρθένους.

Ἄλλ' αἱ Ἑλληνίδες διάλεκτοι δὲν εἶνε ἐν χρήσει μίγδην κατὰ ἀδιαφόρως ἐν οἰκῷ ὅποτε εἶδει συνθέσεως, ἐπειδὴ ἐκαστος κλάδος τῆς φιλολογίας (λέγομεν δὲ περὶ τῆς ποιητικῆς φιλολογίας μόνον,) ἐξέλεξε τὴν κατάλληλον αὐτῷ διάλεκτον. Ἡ Ἰωνικὴ οὖσα εὐρεῖα, πλήρης καὶ ρέουσα, εἶνε ἡ ἐξέλεκτος τῆς ἐπικῆς ποιήσεως, τῆς ἐλεγείας καὶ τῶν ἰάμβων· ἡ δὲ Αἰολικὴ, γλυκεῖα καὶ ἁρμονικῇ, εἶνε ἡ διάλεκτος τῆς λυ-

ρ κῆς ποιήσεως ψαλλομένης ἐν μιᾷ μόνῃ φωνῇ, τῇ μελικῇ δηλαδὴ, ὡς ἔλεγον οἱ Ἕλληνες (ἐκ τοῦ μέλος) ἐν ᾧ τούναντιον ἠβαρεῖα καὶ ἠχῆσσα καὶ ἰσχυρὰ Δωρικὴ διάλεκτος χρησιμεύει κυρίως εἰς τὴν χορικὴν ποίησιν. Τοιοῦτοτρόπως ἐκαστον εἶδος τῆς φιλολογίας ἐν τῇ Ἑλλάδι ἐλάμβανε δι' ἑαυτὸ τὴν ἐσθῆτα ἐκείνην, ἣτις κάλλιον ἤρμοζε πρὸς τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ, καὶ ἐξέφραζε μετὰ μείζονος ἀποτελεσματικότητος τὸ πνεῦμα αὐτοῦ. Τοῦτο δὲν ἐξηγρᾶτο ἐκ τῆς ἐλευθέρας ἐκλογῆς τῶν συγγραφέων, ἀλλ' ὑπῆρξε φυσικὴ ἀκολουθία τοῦ μέρους ὅπερ ἐκάστη ἰδιαιτέρως Ἑλληνικὴ φυλὴ ἔλαβεν ἐν τῇ δημιουργίᾳ τῆς ἐθνικῆς φιλολογίας.

Ἐκάστη φυλὴ ἐδημιούργησεν, ἐκαλλιέργησε καὶ ἐξετύλιξε τὸ εἶδος ἐκεῖνο τῆς ποιήσεως, δι' ὅπερ ἐκ φυσικῆς κλίσεως εἰδικώτερον ἐκλήθη, ἐκάστη δ' ἐπλάσε ποιήματα ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῆς διαλέκτῳ. Ἡ φιλολογία ἐν τῇ Ἑλλάδι ἔσχε τὴν πρώτην αὐτῆς καταγωγὴν ἐκ τοῦ λαοῦ μᾶλλον ἢ ἐκ τοῦ ἀτόμου. Οἱ πρώτοι ποιηταὶ δὲν ἐφεύρον ἐξ ἑαυτῶν νέας μορφὰς τῆς τέχνης, δὲν ἐδημιούργησαν νέα γένη συνθέσεων καὶ νέα μέτρα, ἀλλὰ συνέλεξαν τὰ ἄσματα καὶ τὰ ἔπη, ἅτινα ἀγροίκως ἔτι ἤχουν ἐπὶ τῶν χειλέων τῶν συμπολιτῶν αὐτῶν, ἔδωκαν αὐτοῖς μᾶλλον κεκαλλιερημένην καὶ ἐξοχωτέραν μορφήν, ἐξελείαναν τὰς γεννηθείσας ἀνωμαλίας καὶ ἀνισότητας καὶ ἀπετέλεσαν ἄφ' ἑαυτῶν τὴν ὠραιότητα καὶ ζωηρότητα τῆς εἰκόνας, τὴν εὐγένειαν καὶ τὸ ὕψος τοῦ πνεύματος, τὸ βάθος καὶ τὴν λεπτότητα τοῦ αἰσθήματος καὶ τῆς ἀγάπης.

Διὰ τοῦτο ἀκριβῶς πᾶν γένος συνθέσεως ἐν ταύτῃ τῇ ὠραιότητι πασῶν τῶν ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου δημιουργηθεισῶν φιλολογιῶν ἔσχε τὴν γλῶσσαν ἐκείνην καὶ τὸ μέτρον καὶ τὴν μορφήν, ἅτινα μᾶλλον ἤρμοζον αὐτῇ, ἐπειδὴ ταῦτα ἦσαν ἀκριβῶς ἐκεῖνα, ἐν οἷς ἐγεννήθη.

Placido Bianco

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

Διττὴ Κριτικὴ. Ὁ G. Kavenna συγχρίων ἐν τῷ Ἰταλικῇ Νέα Ἀνθολογίᾳ τὰς περὶ τῶν ἡρώων θεωρίας τοῦ Carlyle καὶ τοῦ Nietzsche, ἐξάγει ὅτι κατὰ μὲν τὸν πρώτον ὁ ἦρωας εἶνε ἀπλοῦν ὄργανον τῆς Προνοίας ἐπιφορισμένος νὰ κατεργασθῆ τὴν ἀνθρωπίνην ὕλην ἵνα προαλέσῃ τὴν ἐκ ταύτης ἀνάδωσιν φαινῶν σπινθήρων καὶ φλο-

γαματοβολίας (ὑπὸ Εἰθ. Βαρδακούλ).—Ὁ ἀλκολισμὸς γῶν ἔρωτος, κατὰ δὲ τὸν Νίτσε ἔρμαον τῆς ἰσοτροπίας τῆς τύχης ἀγόμενον ὑπὸ τοῦ ἐνστικτοῦ τῆς ἰσχύος.

Ὁ Theodore Watts Ἰταλὸς κριτικὸς ἐξετάζων τὸ ἔργον τοῦ Ἀγγλοῦ ποιητοῦ, Theodore Watts—Dunton ἐν τῇ Ἰταλικῇ Ἐπιθεωρήσει, ἀναφέρει τὸ κυριώτερον ἔργον αὐτοῦ Aylwin, μυθιστόρημα πλήρες ποιήσεως πραγματευόμενον περὶ τῶν ἠθῶν καὶ δεισδαιμονιῶν τῶν Βοημῶν ἰππεμπόρων τῆς Estanglie καὶ τῆς Οὐαλλίας. Ἀλλὰ τὸ πραγματικὸν θέμα τοῦ ἔργου εἶνε τὸ ἄγνωστον τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, ἡ κατὰ τοῦ ὀλισμοῦ καὶ τῆς πνευματοδοξίας ἀκόμη πάλιν καὶ ἡ ἀρχαία διάστασις μεταξύ θρησκείας καὶ ἐπιστήμης.

Θρηπτικὴ οὐσία τοῦ σακχάρου. Τὸ σάκχαρον εἶνε ἠμιλογομένης ἀληθῆς θρηπτικῆς οὐσίας καὶ δὴ ὁ κατ' ἐξοχὴν παράγων τῆς μουικῆς βώμης, δηλαδὴ τῆς θυγίας. Ἡ ἐλάττωσις αὐτοῦ, τῶν ἐπ' αὐτοῦ φέρων θὰ ἐπιφέρει χρυσᾶ ἀπετελέσματα. Ἐν τινι μάλιστα ἀρθρῳ τῆς Revue des deux Mondes προτείνεται ἡ χρῆσις τῆς οὐσίας ταύτης ἐν τῇ διατροφῇ τοῦ ἴππου.

Ἀνακάλυψις. Ἐν μωσαϊκῷ ἀνευρεθέντι ἐν Πιχηρίᾳ παρατηρήθησαν ματωρικὰ ἐμβλήματα.

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ

Εὐτύχημα ἀληθῶς διὰ τὴν ἡμετέραν πόλιν ἀποτελεῖ ἡ ἔλευσις τοῦ ἐξόχου ἡμῶν κομμικοῦ ἠθοποιοῦ κ. Παντοπούλου, ὅστις, ἠγούμενος θιάσου ὡς ἄριστα κατηρησιμένου ἐκ δοκίμων σκηναίων καλλιτεχνῶν, οὖς καὶ ἄλλοτε ἡ ἡμετέρα πόλις ἠτύχησε νὰ ἐκτιμήσῃ καὶ ἐπυρηνήσῃ, ἐπαγγέλεται νὰ ζωογονήσῃ διὰ καλλιτεχνικῆς τέρψεως ἐξόχως ὠραίας ἅμα καὶ ἐπικκοδητικῆς τὰς χειμερινὰς ἡμῶν νύκτας κατὰ τὴν κατ' αὐτὰς ἐγκαινιζμένην θεατρικὴν αὐτοῦ περίοδον. Ἐπιφυλασσόμενοι ὅπως γράψωμεν πλείονα καὶ λεπτομερέστερα εὐθὺς ὡς ἀρχίσωμεν παρακολουθῶντες τὴν ἐπὶ τῆς ἐνταῦθα Ἑλληνικῆς σκηνῆς καλλιτεχνικὴν δρασίαν τῶν ἐνλόγῳ εὐδοκίμων τοῦ θεάτρο ἔργων καὶ τοῦ διαπρεποῦ αὐτῶν θεασάργου, δὲν ἀμφιβάλωμεν ὅτι κόσμος ἐκλεκτὸς καὶ πολυπληθὴς δὲν θὰ λείψῃ ἐκαστοτα τιμῶν τὰς παραστάσεις αὐτῶν.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Ψυχιατρικὴ καὶ Νευρολογικὴ Ἐπιθεωρήσις· Μηνιαῖον Ἐπιστημονικὸν Περιοδικόν, συντασσόμενον ὑπὸ Σ. Βλαβιανοῦ καὶ ψυχιάτρου. Ἐν Ἀθήναις. Ἔτος Β'. Περιεχόμενα τοῦ Α'. τεύχους τ. ὁ Β'. ἔτους Ψυχολογία τῆς Ἐκπαίδευσως (ὑπὸ Σ. Γ. Βλαβιανῶ).—Κλινικὴ νευρικῶν (ὑπὸ Σ. Γ. Βλαβιανῶ).—Κλινικὴ φρενικῶν: Περὶ

ὕπὸ ὑγιεινὴν καὶ κοινωνιολογικὴν ἔποψιν (ὕπὸ Ἀχ. Ἀρ-
μοδίου.).—Ἐκκλησιᾶς (ὕπὸ Σ. Βλαβιανού).—Γενικὴ συνερ-
γασία: Ψυχολογία τῆς Ἐκπαιδεύσεως (ὕπὸ Σ. Βλαβιανού).
—Ἱατρικὴ καὶ Πολιτικὴ (ὕπὸ Α. Κ. ἱ.) Βιβλιογραφία

ΕΥΤΡΑΠΕΔΑ

Ὁ ἀδυσώπητος ἰδιοκτήτης:
— Κύριε, δὲν ἔχω καιρὸν νὰ γράνω μαζί σου: ὁ χρόνος
εἶναι χρήματα.
Ὁ ἀπένταρος ἐνακιστής:
— Ἀκούσατε, κύριε! ἀφοῦ ὁ χρόνος εἶναι χρήματα,
σᾶς δίδω ὄλον τὸν χρόνον μου διὰ νὰ ζεπληρωθῶν τὰ
νοίκια.
Ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ:
— Δεσπινίς, διερχόμεθα ὑπόγειον σίραγμα· δὲν φοβε-
θε ;
— Ὄ, ὄχι κύριε! ἐγὼ ὅσον ἔχετε τὸ σιγάρον εἰς τὸ
στόμα δὲν ἔχω φόβον νὰ μὴ πάρατε τίποτα.

ΕΠΙΦΥΛΙΣ

A. B. ΣΤΕΡΝ

**ΤΟ
ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΑΛΕΞΙΟΥ**

(Ἐκ τοῦ ρωσικοῦ)

III

(Συνέχεια ἴδε προηγ. φύλλον).

Ἐπλησίασε σχεδὸν παντελῶς καί, παρὰ τὸ ἐπικρατοῦν
ωκότος εἶδε τὴν Κλεοπάτραν Βασιλειεβναν . . . καὶ μά-
λιστα ὄχι μόνον.—πρὸ αὐτῆς γονυπετῆς ἴστατο ὁ πατήρ
του. Ἐκεῖν δι' ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν ἐκράτει τὴν κεφα-
λήν του, τῷ ἐμίλει χαμηλοφώνως καὶ ἐνότιε τὸν καταρ-
λει εἰς τοὺς ὀφθαλμούς καὶ τὰ χεῖλη
Στεναγμὸς διέφυγε ἐκ τοῦ στόματος τοῦ παιδίου. Ἦκουσε
τὸν πατέρα αὐτοῦ ἀναφωνοῦντα: «Τίς εἶναι ἐνταῦθα ;»
Ἄλλ' ὁ Ἀλέξιος χωρὶς νὰ στραφῆ ἔτρεγε πλέον πρὸς
τὴν οἰκίαν.
Εἰς τὴν μεγάλην δενδρостаίαν, σχεδὸν πρὸ τῆς πρᾶσιᾶς
ὁ Ἀλέξιος συνήντησε τὴν μητέρα αὐτοῦ.
— Πόθεν ἔρχεσαι ; ποῦ ὑπάγεις, ἀγαπητόν μοι τέ-
κνον ;—κρατεῖσα καὶ ἐναγκαλιζομένη αὐτὸν ἤρῳτα ἡ
μήτηρ του.
— Μὴ πηγαίνεις ἐκεῖ, — ἀσθμαίνων εἶπεν ὁ Ἀλέξιος.
— Ποῦ ;
— Ἐκεῖ εἰς τὸ σκότος . . . δὲν θὰ σὲ ἀφήσω, ἐκεῖ
πάχει φόβος . . .

ΓΑΜΟΙ

Τρυφερῶς ἔρρανεν ὁ χρυσοπτερυξ θεὸς Ὑμέναιος μὲ λευκὰ
ἄνθη ποστοκαλέας τὴν ἀβρὰν κόρην τοῦ ἔθνοφιλοῦς καὶ δα-
φνηστεφοῦς πιητοῦ μας, τοῦ μινιαδικοῦ Σουρῆ δεσποινίδα
Ἐλλην καὶ τὸν ἀντάξιον αὐτῆς νυμφίον κ. Μισχονῆ ἐν
τῷ ἄστει τῆς Παλλάδος. Ἦ μαρμαρυγὴ τοῦ ἀττικῷ οὐ-
ρανοῦ ἄς ροδίξῃ ἐσφαι τὸν ὀρίζοντα τοῦ βίου τῶν καὶ ἄς
χρυσῶσιν τὰ τερπνά των ὄνειρα, τὰ δὲ ρόδα καὶ τὰ κρῖνα
τοῦ Ὑμηττοῦ ἄς πλέκωνται αὐτομάτως ὡς στέμμα ζει-
θαλοῦς γηθουσύης καὶ ἀμαράντου ἕαρος περὶ τὴν ἀρτι-
παγῆ φωλαῖν των !
Ἐπίσης τὴν εὐωδὴ τῶν ἀνθῶν του χιόνα ἐσκόρπιτε κατ'
αὐτὰς ἐν Βραΐλα ὁ χρυσοπτερυξ θεὸς ἐπὶ τὸ μινουσιωμένον
μέτωπον τοῦ γνωστοῦ ἐν τῷ φιλολογικῷ κόσμῳ καὶ ἐκ τῶν
διαπρεπεστέρων ἡμῶν συνεργατῶν κ. Ν. Βασιλειζίδου ἱα-
τροῦ καὶ τῆς εὐγενοῦς ἐκλεκτῆς του, τῆς δεσποινίδος Εὐ-
τέρπης Κομνηνοῦ. Εὐχόμεθα τὰ ἄνθη ταῦτα ἀμάραντα
ἐπὶ τοῦ μετώπου των νὰ τοῦς λούσῃ μὲ αἰωνίαν ποίησιν !
Τύποις Γ. ΓΕΩΡΓΙΟΠΟΥΛΟΥ καὶ ΕΥΑΓ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ
Κουρσοῦμ-Ἰάν ἀριθ. 3

Ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα ἤσθνετο ὅτι τρέμει.
— Ἦρχόμην διὰ σέ, Ἀλέξιε· τὸ τέτον εἶναι ἔτοιμον
— Μάλιστα ἐγὼ θὰ ἔλθω . . . Ὑπαγε εἰς τὸ ἐστιατό-
ριον, ἐγὼ ἀμέσως θὰ ἔλθω . . .
Καὶ ὁ Ἀλέξιος τὴν ἀφήκε μόνον.
Εἰσερχομένη εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολά-
εβνα ἠρώτησε τὴν Κλοθθίλδην, ἣτις προηγεῖτο τὸ τέ.ν.
— Ὁ κύριος δὲν ἦλθεν ἀκόμη μέσα.
— Ὁ Βλαδίμηρος Ἀλεξέεβιτς εἶναι εἰς τὸν ἡλιακόν,
— ἀπύνησεν ὁ Νικόλαος Ἀνδρέεβιτς ἀντὶ τῆς Κλοθθίλ-
δης, ἐννοήσας τὴν ἐρώτησιν.
— Ἐγὼ διῆλθον διὰ τοῦ ἡλιακοῦ, δὲν εἶναι ἐκεῖ σημά-
νατε, σᾶς παρακαλῶ τὸν κώδωνα.
— Ὅτε πάντα τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας δὲν ἦσαν παρόντα
κατὰ τὴν τακτικὴν τοῦ φαγητοῦ ἢ τοῦ τείου ὡραν, ση-
νήθω; ἐστίμανον κώδωνα.
— Πρὸς τί νὰ σημάνω ; εἶπεν ὁ φοιτητής·—ἐκεῖνοι
γινώσκουσι τὴν τακτικὴν ὡραν.
Ἡ Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα ἐρυθρίασεν ἐκεῖνο τὸ ἐκεῖ-
νοι, τὸ σύμπλεγμα δηλαδὴ τ.ῦ Βλαδμήμερου Ἀλεξέεβιτς
μετὰ τῆς Κλεοπάτρας, ἐπληξε τὴν καρδίαν αὐτῆς.
— Ἄς εἶναι σημάνατε. Ὅτι ἐνθυμηθῆ ὁ Ἀλέξιος τὸ
τέτον ἐκεῖνος καὶ πάλιν ἀνῆλθεν.
— Καλὰ, Ἀλεξάνδρα Νικολάεβνα, ἐγὼ σημαίνω· ὁ-
πάγω νὰ προσκλήσω καὶ τὸν Ἀλέξιον, ἐὰν ἐπιθυμῆτε.
Μόλις ὁ Σπάσση κατῆλθε καὶ εἰδοποίησεν ὅτι δὲν εὔρεν
ἀνω τῶν Ἀλεξίων, δτε εἰσελθὼν εἰς τὸ ἐστιατόριον ὁ Ἰβάν ὠ-
χρὸς καὶ ἀσθμαίνων, ἐπρόφερεν
— Δυστύχημα συνέβη εἰς τὸν κῆπον !

(Ἀκολουθεῖ)

Μετάφρασις ὑπὸ Γ. Φεστήρη

**ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ «ΚΟΡΟΝΑ»
ΘΕΟΔΩΡΟΥ ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ**

ἀριθ. 8 — Μπακτσέ-Καποῦ — ἀριθ. 8

Ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ εὐρίσκονται εἰς τιμὰς ἐκτάκτως
συγκαταβατικὰς, φωτογραφικὰ μηχανὰ νεωτάτων καὶ τελειοτάτων
συστημάτων, ἀμερικανικὰ, ἀγγλικὰ καὶ αλλικὰ.

Φάρμακα, χάρται καὶ ἅπαντα τὰ φωτογραφικὰ εἶδη τῶν ἀρί-
στων προελεύσεων καὶ εἰς τιμὰς λίαν ἐπωφελεῖς.

Πλάκες ἰδιαίτερας παρασκευῆς **Θ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ**

Μεγέθη	4	1/2	X	6	3	Γρ.	ἡ δωδεκάς
	6	1/2	X	9	4	1/2	»
	9		X	12	8	»	»

Πλούσιωτάτη συλλογὴ στερεοσκοπικῶν εἰκόνων πρὸς 60 παρ.
ἐκάστη καὶ μὲ ἰδιαίτερας συμφωνίας διὰ τοὺς ἀγοράζοντας μεγά-
λας ποσότητος. Ἡλεκτρικὰ συσκευαί, τηλετόπια, δίοπτρα, κτλ.
Ὅδηγίαι διὰ φωτογραφίαν παρέχονται δωρεάν εἰς ὅλους

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΑΝΔΡΕΙΩΜΕΝΟΥ

283—Μεγάλῃ ὁδὸς τοῦ Πέρα—283

Τὸ φωτογραφεῖον τοῦ ὁμογενοῦς καλλιτέχνου κ. Ν. Ἀν-
δρειωμένου συνιστῶμεν ἐκθύμως εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστας τῆς
τε πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν, τῶν ἐπιθυμούντων νὰ φωτογρα-
φηθῶσιν.

Ἀπαράμιλλος καλαισθησία διακρίνει τὰς εἰκόνας τοῦ κ. Ν.
Ἀνδρειωμένου, οὗ ἡ σπανία εἰδικότης ὁμολογεῖται παρὰ πάντων.